

ANUL LXXXI

Nr. 32

7 august —
13 august 1991

BUCUREȘTI

DE
LECTURĂ

Flacăra

SĂPTĂMÎNAL DE OPINIE, POLITIC, SOCIAL ȘI CULTURAL • ÎNFIINȚAT ÎN 1911

Tratamentul cataractei

Cu sprijinul Publicațiilor „Flacăra”, dl. Constantin Cojocaru va efectua, în zilele de 12 și 19 august 1991, demonstrații publice privind tratamentul cataractei prin bio-energo-terapie.

Începînd cu ora 8 dimineața, se pot prezenta la sediul redacției noastre cei ce doresc să se supună experimentului. Vor fi tratate numai persoanele la care, potrivit actelor medicale, afecțiunea nu are o vechime mai mare de un an.

Farm. dr. Torjescu:

Leacuri împotriva SIDA?

pag. 7

Reporter la potop

pag. 3

fotografie după KOMFRES

Cine

a furat

100 mii

dolari

de la

Rățiu

pag. 8-9

22/23

decembrie

1989

Misterul rachetei

din

Militari

pag. 11

Șomerii întreabă, Ministerul Muncii

și Protecției Sociale

răspunde

pag. 4

ÎN EXCLUSIVITATE

JON VOIGT

pag. 12

EDIȚIE SPECIALĂ

LEGEA privatizării

TROMBONUL LIBERRR

Pag. 15

Care-i om și care-i cîine?

Suferința atroce a deținuților politici din anii "50 — citeva sute de mii de oameni băgați în închisori ce continuau și sporeau în bestialitate cele începute în lagărele de exterminare naziste — se conturează tot mai mult ca un capital politic ce nu trebuie nicidecum neglijat. Uitind declarația ministrului justiției, dl. Babiu,

dată în numele primului-ministru Petre Roman, în decembrie 1990, privind deschiderea Procesului Comunismului, guvernul, ca și Parlamentul majoritar FSN, au intrat într-o ciudată frenezie a evocărilor.

Un prim caz este cel al filmului privind suferințele din închisorile comuniste ale anilor de instalare a pu-

terii totalitare în România. Asociația Foștilor Deținuți Politici pornise, slabele-i mijloace care-i stau la dispoziție, să facă un asemenea film document. Este, de altfel, singura inițiativă de acest gen care a avut dreptăți și singura credibilă într-o asemenea întreprindere. Numai că, prinziind de veste, oamenii puși în film au lucrat în paralel și au realizat ei filmul cu asemenea temă care o realitate cutremurătoare este insinuată. În finalul filmului este lansată ideea că foștii deținuți politici sînt fericiți în România de astăzi, ceea ce, consideră liderii AFDP, domnii Ticu Dumitrescu și Dan Vasilescu, este o minciună grosolană. Și tot așa, adăugă, în deplină cunoștință de cauză că acest film paralel, film-misticare, a fost turnat cu sprijinul instituțiilor-căluș de atunci (și de azi) la indicațiile călăilor de atunci și fiilor de tortionari de atunci. În speță, Ministerul de Interne a contribuit decisiv, făcînd, după vechiul și neuitatul obicei, totul,

Continuîndu-și opera mistificatoare, moștenitorii regimului comunist, și nepoții celor care au închis, condamnat, bătut, ucis, vor acum redacta o Carte albă a victimelor totalitarismului și chiar să ridice un Memorial. Asta ca tacimul să fie complet. (E.M.).

Adio, arme?

Inițierea Partidului Alianței Civice determină structurări rapide în peisajul politic românesc. Grupurile politice, înaintea electoratului, încep să știe cu cine vor „vota”. Lucru foarte important în condițiile unei nebulose politice aflate sub presiunea multor probleme, economice mai ales. Există indicii clare că, în linii mari, cel puțin pentru campania electorală din toamnă, jocurile sînt făcute.

Fenomenul constituirii, în adevărat, a unui sistem politic național e un eveniment istoric de durată, în mod normal. În țara noastră însă lucrurile evoluează într-o dinamică a orderii bruște a etapelor, a experiențelor, fapt dovedit de evenimentele din decembrie 1989, de freneziea frontistă din primăvara anului 1990, de adevărată masivă la partidele istorice imediat după prăbușirea dictaturii, de mișcările greviste începute în decembrie 1990. Toate acestea s-au terminat, cum era și de așteptat, prin eșec, toate fiind boli ale unei crize de creștere.

De la începutul verii, fenomenul politic a fost relansat, în condiții mai mult decât favorabile, în contextul căderii audienței Frontului Salvării Naționale și dezintegrării firavelor sale idei politice. Evident, Frontul — formulă politică de ocazie, lipsită de doctrină și de credibilitate asemenea regimului comunist anterior — nu mai poate însemna nici măcar în teorie o forță politică. De altfel, caracterul de grupare tip oclat a partidului de guvernămînt a fost scos în evidență nu numai de scandalul vilelor, de comportamentul poliției secrete, de obsesia legitimității, de accentul excesiv pe dezvoltarea organelor de ordine și represie, ci și de măsurile economice absolut aleatorii, printre care se află proiectul de Lege a privatizării societăților comerciale trecut lesne prin mașina de vot fesenistă și, de asemenea, de hotărîrea de vânzare, sub preț, a secțiilor din unitățile productive și de servicii.

Patru grupări se conturează deja în sistemul politic al României anului 1991. Rapiditatea cu care se trasează contururile nu permite nuanțe. Cea mai nouă și mai puternică alianță politică, încă neanunțată oficial, dar dată ca sigură este cea dintre PNȚ-CD și Partidul Alianței Civice. Aura intelectuală și intransigența anticomunistă pot fuziona și funcționa cu bune rezultate în orientarea electoratului. De cealaltă parte se află Frontul Salvării Naționale cu sistemul său clientelar, cu sateliții și cu poliția sa secretă bine implantată chiar și în celelalte formațiuni politice. Comportamentele de pînă acum ale FSN arată că acesta nu va lucra, în continuare, cu metodele democrației, ci va utiliza, la fel ca în campania electorală trecută, manipularea, pozițiile de forță, mijloacele de represie, populismul, fraudă. Va fi, deci, un adversar mai mult decît incomod, lipsit de fair-play care, asemenea comunismului, va determina suferință socială în masă. Locul PNL, PSD, PER nu este greu de ghicit. Aceste partide se vor situa, în funcție de împrejurări, la dreapta sau la stînga axei politice PNȚ-CD — Partidul Alianței Civice. Același comportament îl vor avea și formațiunile politice mici, asociate recent în Opoziția Democratică Unită, în care viitorii sînt Partidul Unității Democratice, al domnului Nicu Stănescu, și Partidul Liber Democrat, condus de dl. Nică Leon. Atitudinea ușor naționalistă a unora dintre grupările politice din Opoziția Democratică Unită nu va fi atît de puternică incît să determine vreo alianță, chiar și de conjunctură, cu extremele Partidul România Mare sau Partidul Unității Naționale a Românilor girat de „Vatra Românească”. Acest al treilea curent politic, nociv, dar care ar putea să aibă o oarecare importanță, de tipul celei prezentate de partidul lui Le Pain în Franța, s-ar putea uni, la rigoare, doar cu stînga, din ce în ce mai zgometoasă, reprezentată de Partidul Socialist al Muncii și mai nou-vechiul Partid Comunist Român.

În final, probabil, spectrul politic românesc va cuprinde două curente politice, Frontul și sateliții săi urmînd să dispară, stînga și extrema naționalistă coborînd în subsolul politic. Atunci, cea de-a doua forță politică o va constitui, cu siguranță, social-democrația, atît de curată acum și atît de neprecizată totuși.

Oricum, campania electorală se anunță pe cele patru direcții, fapt ce va duce la o dispersie a puterii. Din păcate, armele campaniei electorale vor fi cele din primăvara anului trecut, urmînd a se folosi, totuși, preponderent, „munție de manevră”. Concluziile vor veni însă abia peste alți trei-patru ani.

EUGEN MIHĂESCU

Mărturia domnului Mazilu

Simbătă după-amiază s-a încheiat greva foamei desfășurată de 16 membri ai Asociației „Jilava 21-22” în fața sediului guvernului. Începută vineri, această acțiune de protest a fost determinată de refuzul autorităților de a acorda noi certificate de participant la revoluție. După mai bine de un an și jumătate de la evenimentele din decembrie 1989 mai sînt, iată, oameni care vor să aibă patalama de „Eroi ai Revoluției”. În cele din urmă, autoritățile au atribuit diplome solicitate și totul a reîntors în normal, adică în liniștea noastră. Despre chestiunea unor asemenea diplome relatează dl. Dumitru Mazilu în volumul „Revoluția furată”, din care au fost difuzate fragmente pe lungimile de undă ale postului de radio „Europa Liberă”.

Este acordarea diplomei de revoluționar o diversivune, o cumpărare a celor care au suferit în decembrie? Să dăm cuvîntul domnului Mazilu: „Atunci (imediat după evenimentele din decembrie

final în acțiunea concertată a celor care se instalaseră la putere, ca emanați ai revoluției, pentru eliminarea revoluționarilor, deci a acelor care făcuseră revoluția română”.

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

1989 — n.n.) s-a lansat ideea acordării unor diplome de revoluționar (...) Imediat, aparatul tehnic s-a pus în mișcare, iar cei care, ieri, tipăreau diplomele pentru Festivalul „Cîntarea României” produceau azi, cu aceeași rivnă, diplomele de revoluționar. Imi amintesc că Ion Iliescu se plîngea, atunci, că îl durea mina de atîtea semnături puse pe acele certificate de participare la revoluția română. Iar acesta a fost episodul

„Figurația a durat prea mult”

Avem, cică, opoziție reală. Termenul poate fi aluneșos din punct de vedere politic, deoarece de un an de zile această opoziție a stat bine-merci în băncile parlamentare. Nu cumva această „trezire” e doar o simplă strategie de felul aceleia desfășurată anul trecut de Partidul Național Țărănesc-Creștin și Democrat care s-a

retras din marea C.P.U. cu numai o săptămînă înainte de dizolvarea acestuia. Anul trecut, gestul P.N.Ț.C.D. n-a avut nici un ecou. Ar putea avea un asemenea vreau efect acum? O putere stă în așa mult mai bine decît atunci? Iată, declară dl. arb. Staicu Opreșescu, membru în conducerea Uniunii Mondiale a Românilor Liberi — filiala României: „Retragerea opoziției un gest care trebuia făcut mai demult, atunci cînd s-a dezbătut și alte legi importante. Figurația a durat prea mult. Abia acum începe să se simtă că avem ceva de vărat opoziție. Ar fi bine dacă opoziția era un țară și se retrăgea și atunci cînd s-a votat Legea fondului funciar sau Legea garanției naționale, sau chiar în timpul pregătirii tezei pentru Constituție. De altfel, în proiectul de Constituție sînt multe articole care ne îngrijorează”.

A avut președintele Ion Iliescu probleme de sănătate?

„Este de neînchipuit, domnule, spune dl. dr. Constantin Cojocaru, că președintele Ion Iliescu să anunțe că e bolnav, iar ziarele și opinia publică să nu-și manifeste nicidecum interesul. Așa ceva este de neconceput în America, de pildă, unde întreaga națiune se cutremură ori de cîte ori dă gîturaiul peste președintele Bush. Ce să fie oare?”.

Intr-adevăr, ce să fie? Miercurea trecută, președinția fixase întîlnirea cu delegația Uniunii Confederației Naționale sindicale pentru ora 18. Subiectul convorbirii — privatizarea, U.C.N. încercînd să-l convingă pe dl. Ion Iliescu să nu promulge Legea privatizării societăților comerciale în varianta F.S.N. Numai că dl. Iliescu a transmis reprezentanților sindicatelor ce reunesc aproximativ 2,8 milioane de oameni că este bolnav. Asta după ce în cursul zilei fusese, potrivit unei știri „Rompres”, la Pitesti, la o ceremonie militară.

Desigur, și președintele Ion Iliescu poate avea probleme de sănătate. Dar atunci de ce n-a fixat pentru altă dată convorbirea cu liderii si

Și de ce nu a fost publicat nici un buletin medical? Îmbolnăvirea șefului statului este o chestiune de care se interesează o națiune întreagă. Dar președinția nu a mai suflat o vorbă în legătură cu starea sănătății președintelui. Iar presa care-l susține n-a mișcat nici ea în... front cu vreo informație în acest sens. Și, ceea ce este într-adevăr cu totul de mirare

e că nici presa care nu este de partea președintelui Ion Iliescu n-a luat în seamă (în serios?) informația pe care liderii U.C.N. au primit-o de la generalul Ionel Vasile, cum că președintele e „bolnav”.

Un fapt este cert, dar el tîne, totuși, de geografic: trăim în Balcani. Chestiune care la noi se poate lesne transforma în geopolitică.

E. MIHĂESCU

Doris și Bucovski

Doris din Florida, bela ghicitoare americană, are un înaintaș într-ale intuiției în chestiunea evoluțiilor sociale și politice din România. Este vorba de Vladimir Bucovski, scriitor și politolog, dizident sovietic ce trăiește în Anglia. Opinia lui Bucovski în ce ne privește ar putea fi socotită un fapt banal — cite nu se spun într-o chestiune atît de plină de necunoscut cum este cea românească — dacă acelasi n-ar fi avut dreptate în ceea ce privește prăbușirea comunismului. În cartea sa intitulată „URSS de la utopie la dezastru”, Bucovski demonstrează că totalitarismul comunist se prăbușește chiar și dacă e reformă prin perestroikă.

Încă de la începutul acestui an, într-un interviu acordat revistei „Paris Match”, V. Bucovski încearcă o analiză a evoluțiilor de după 1989 din estul comunist, referindu-se și la evenimentele din România: „În Europa

de Est, gorbacioviștii au crezut că pot organiza lovitură de stat camuflată de scenarii cu aparentă revoluționară, manifestatii zgometoase în piețe publice care ar face să cadă guvernele. Părea atît de simplu: în realitate situația era mult mai complexă. Planul schimbărilor din aceste țări a fost bine conceput, dar nu a reușit nicăieri, cu excepția României și, poate pînă la un anumit punct, în Bulgaria, desi există unele semne de eșec total”. Despre sfîrșitul comunismului în țara noastră, Vladimir Bucovski vorbește în următorii termeni: „În România a fost singurul înca de la început și se va termina tot în singe. Românii sînt încă departe de sfîrșit”. Cuvinte rostite acum aproape 8 luni.

Concluziile le putem trage singuri, pornind de la situația în care se află fiecare dintre noi. (E.M.)

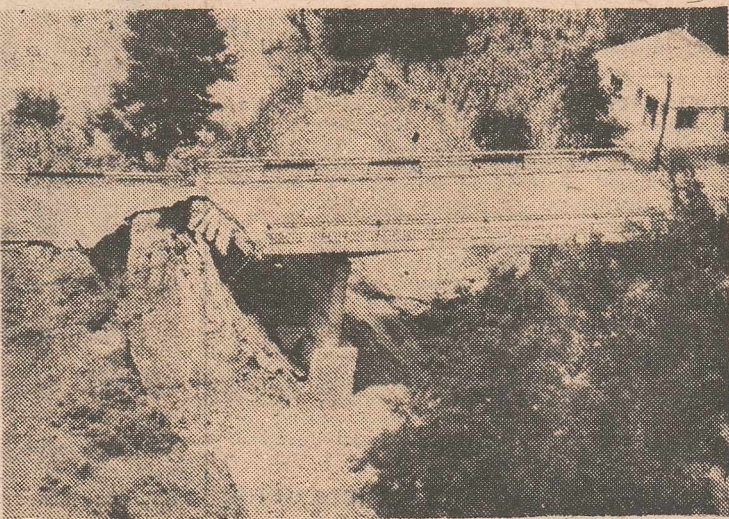
Răcăciuni, 30—31 iulie

„Ionuțulee!” Femeia tină, îmbrăcată în negru, stă după poartă și hohotește privind undeva în lungul drumului. De câte ori își strigă copilul încep și femeile din jur să bocească. Ionuț Clătinei, care avea doar 5 ani, este undeva prin mil, înecat în noaptea de 28 spre 29 iulie. Bunica lui Ionuț este înținsă între luminări, pe o masă, în tindă. A murit în aceeași noapte. Zgaroi Neculai, bunicul lui Ionuț, povestește: „La ora 1 și jumătate a venit apa mare peste noi. M-am suit în podul casei, dar casa s-a dărâmat. Am ieșit cu Ionuț pe sub streșină. După mine a ieșit și nevastă-mea și după ce am înnotat zece metri, am scăpat copilul în apă. M-am tăiat de la o sîrmă la mînă atunci cînd am vrut să mă sui în copac, dar copilul cînd l-am scăpat era deja mort. Am înnotat aproape o oră în apă de 4 m adîncime. Soția s-a înecat imediat”.

Satul Răcăciuni este scufundat în neroi; puhoaietele au cărat copaci, acoperișuri, garduri și au izbit cu ele în pereții locuințelor. „In casa mea, îmi spune Costică Niculăiescu, s-ar putea să fie un mort. De unde știu eu ce se află sub grămezile astea de lemne?” De altfel, oamenii se mai așteaptă să se descopere cadavre; mai multe provin din satul Fundul Răcăciuni. Au fost strivite de ape, 15 km, și descoperite la Răcăciuni. Pînă la Fundul Răcăciuni, însă, nu se poate ajunge deocamdată decît cu elicopterul. Exact de acolo vine și lt. maj. Doru Hazabaru, din cadrul Poliției județului Bacău, care-mi oferă ultimele date. În Fundul Răcăciuni sînt 7 morți, 12 case distruse complet, alte 131 inundate. În toată comuna sînt 9 morți, 5 dispăruți, 90 de locuințe distruse complet, 590 inundate. Ca să ajungi la primăria din Răcăciuni trebuie să treci prin apă pînă la genunchi. La o fercăstră primarul Vasile Arlon împarte ajutoare. Îmi spune: „Totul s-a întîmplat din cauza revărsării pîrului Răcăciuni. S-a rupt apoi și barajul de la Valea Mocanului. Bătrînii spun că nu-și amintesc să se fi auzit vreodată de-o asemenea catastrofă pe meleagurile noastre”. Pe ulițele satului trec mașini militare; echipele de soldați caută morți și degajază căile de acces. Femei cu ochii pierduți în fundul capului, speriate și obosite, vin plîngînd la comandanți să ceară cîțiva ostași. Toată lumea-i vrea. Maiorul Corneliu Amălănci, de la o unitate militară din Bacău, își împarte cu maximum de chibzuință cei 75 de soldați. Deocamdată pericolul mare îl constituie cadavrele animalelor. Riscul izbucnirii unor epidemii este prezent.

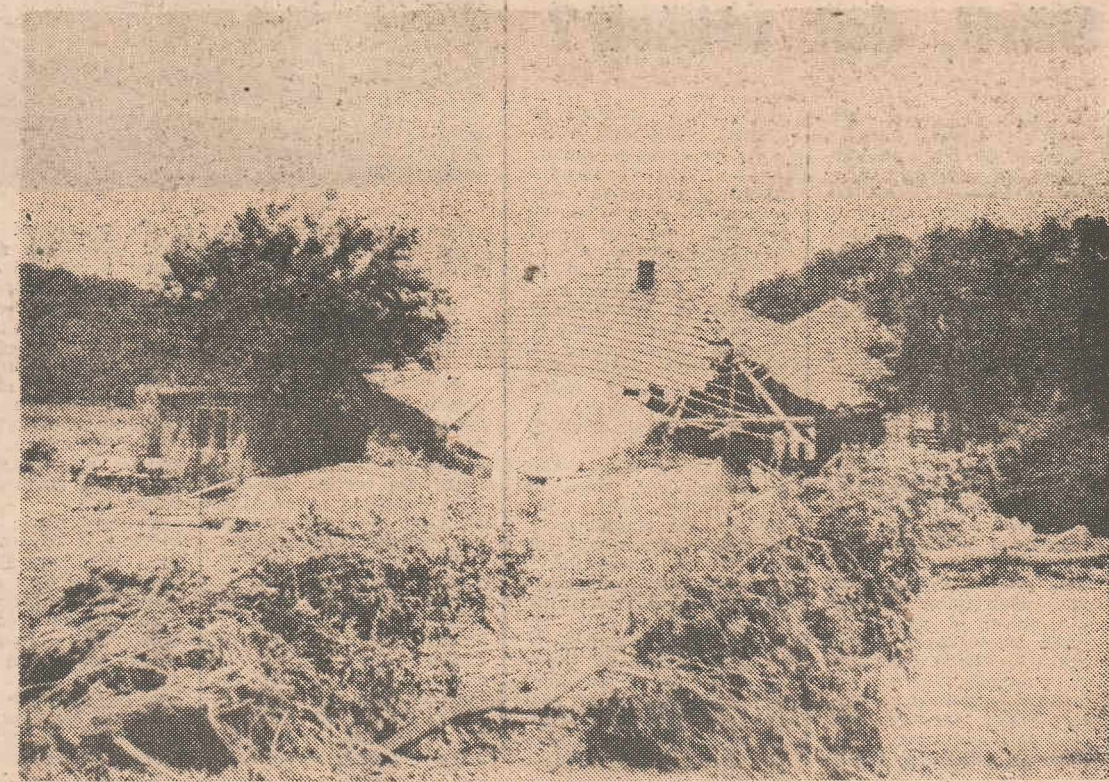
Mă alătur unui grup de militari care pleacă spre locuința unui sinistral. De la oamenii din sat aflu că acești 75 de ostași au renunțat 3 zile la gusta-

rea lor pentru a o împărți cu cei aflați în nenorocire. În contul gustării s-au dat celor cu locuințele distruse 100 de piini, 100 de conserve de carne de porc și o ladă de biscuiți. Pe la răsărușele satului întîlnim

bătrînii îngroziți în mijlocul priverilor paralizante. În Răcăciuni fîntînile sînt inundate, apa potabilă se cară cu cisternele. Se întîmplă și lucruri urite. Se spune că un șofer a vîndut o cisternă de apă cu 1000 lei unui singur om. Gospodinele acuză primăria că vinde apa minerală cu 15 lei

program de împărțire a piinii la populație. În efortul meu nu m-am simțit nici o secundă singur, deoarece au fost lîngă mine primăria, poliția și armata. Dacă în prima zi am reușit să organizez o echipă de 100 de oameni, astăzi sper să adun 400 de locuitori cu care vom interveni unde va fi nevoie”.

DOAMNE, A VENIT POTOPUL!

sicla. Mă interesează care-i situația, primarul nu este vinovat. Apa a fost livrată cu acte în ordine de Cooperativa Bacău. Doamna contabilă Maria Johan consideră prețul apei minerale exagerat în condițiile de față. Mai crede că se fi trebuit să se fi înțins la primărie tabele nominale pe tru sinistral, păstrîndu-se astfel evidența celor care au primit ajutoare.

Admirabilul preot romano-catolic Mihail Cucușanu ține bucatele pe masă atît pentru toți cei veniți în Răcăciuni din afară cît și pentru cei care îndiferenți la ce biserică se duc în sat au rămas fără o lingură de mîncare. Din zece în zece minute vorbește la telefon, evaluează situația, trasează operații, sfătuiește și mîngie. Casa parohială este în satul Gheorghe Doja, dar asta nu l împiedică pe preot să, în cîteva minute, să fie în mijlocul poporenilor săi. „Într-o zi, imi relatează, mi-am făcut un

Mă întorc la primărie unde are loc, în față, o mică răzmeriță. O parte din sîteni se întrebă unde sînt ajutoarele. Deschid reportofonul și, în fața tuturor, lîngă primar, pun următoarea întrebare: „Oameni buni, considerați că nu sînteți sprijiniți de primărie?” 95% din sîtenii adunați se exprimă în favoarea primarului. Necazul vine din altă parte, mulți au luat de două-trei ori ajutoare, iar alții n-au apucat să ia niciodată. În ochi le citesc disperarea, frica de ceea ce s-ar putea întîmpla în ziua de mîine. „Mă numesc Stanciu Gheorghe, sînt din județul Neamț și am casă în Răcăciuni. Este complet distrusă. Așteptăm subvențiile guvernului, mila lui. Dacă se ocupă și cu altceva în afara campaniei electorale. Domnilor parlamentari, domnilor guvernanți, gîndiți-vă și la nenorocii din Răcăciuni!” „De ce nu a venit nici un deputat țărănist cu ajutoare?”, sare un celățean care nu dorește să i se comunice numele. Pentru moment dezastrul este uitat și reîncep disputele politice.

Mă îndepărtez pentru că îl observ pe doctorul Andronic, medicul de circumscripție, cu care doresc neapărat să discut. „Trebuie în mod urgent să strîngem cadavrele de animale. Există riscul contagionii. În mil sînt 7000 de cadavre, din

care peste 4000 cadavre de păsări, iar diferența — porci, ovine și altele”.

În curtea postului de poliție este o barcă. A fost confiscată mai demult, dar acum s-ar putea să ne prindă bine. Aici, în biroul șefului de post, fac cunoștință cu mai mulți ofițeri de la trupele de jandarmerie, Ministerul Apărării Naționale, precum și cu cei veniți de la Laboratorul de criminalistică pentru identificarea cadavrelor. Șeful de post este obosit, subalternii săi de asemenea. În răgazul cit rămîn la post, un reprezentant al cultului evanghelic sosește cu ajutoare. A-

duce pături, alimente, biblî. Afară începe să bureze, femeile își fac cruce privind cu spaimă cerul. Anton Vasile, șeful fermei Răcăciuni, îmi pune la dispoziție o cameră pentru noapte. Tot el, a doua zi dimineață, avea să-mi dea mașina fermei pentru deplasări. Îmi povestește că animalele din fermă au scăpat ca prin urechile acului.

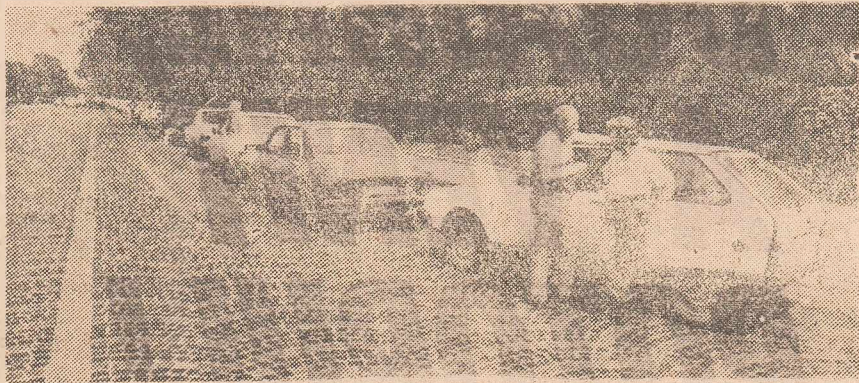
Miercuri, 31 iulie

S-a mai găsit un cadavru. Plec împreună cu maiorul Amălănci la barajul Răcăciuni unde apa a scos de sub mîl trupul unui adult în avansată stare de descompunere. Se fac fotografii, dar pe moment, ofițerul de la Laboratorul de criminalistică nu-mi poate preciza dacă este vorba despre un bărbat sau o femeie. Din sat răzbat dintr-o dată bocete, semn că s-a mai descoperit ceva.

Cerul se mohorăște și se uită amenințător peste potopul de dedesubt. O bătrînă copleșită de durere, cu ochii storși de lacrimi, își ridică fața spre văzduh și hohotește: „Doamne, a venit potopul!”

ALEXANDRU MIHAILA

Crește cifra octanică?

Șomerii întreabă, Ministerul Muncii și Protecției Sociale răspunde

În patru din numerele noastre trecute (9-13), răspunzând scrisorilor în care ni se solicitau lămuriri privitoare la diferite aspecte cuprinse în Legea privind protecția socială a șomerilor și reintegrarea lor profesională, am oferit câteva date care încercau să explice, pe înțelesul tuturor, principalele capitole ale legii.

Dînd curs noilor dumneavoastră scrisori, revenim astăzi la același subiect, de astă dată propunîndu-ne să abordăm cîteva cazuri concrete. Cum spațiul, însă, nu ne permite redarea în extenso a acestora, și cum problemele ridicate sînt de natură să intereseze și alți cititori, ne-am

permis să le redăm pe scurt.

Răspunsurile au fost oferite cu amabilitate și competență de domnul Mircea Boldescu, inspector principal în Departamentul de muncă și șomaj al Ministerului Muncii și Protecției Sociale.

1. Ce se întîmplă în situația în care șomerul nu s-a înscris la oficiul forței de muncă în termen de 30 de zile de la data intrării în șomaj? Mai poate primi ajutorul de șomaj? (Sergiu Ioviță, Buzău).

— Conform art. 6 (2) al legii, dreptul de ajutor de șomaj se naște din momentul înscrierii la oficiul forței de muncă, indiferent de data încetării contractului de muncă. În cazul, însă, în care înscrierea a avut

loc în termenul prevăzut, ajutorul de șomaj se poate primi anterior înscrierii, adică din momentul încetării contractului de muncă. De reținut că dacă ajutorul de șomaj se pătorește din momentul încetării activității, vechimea în muncă și în aceeași unitate nu se întrerupe.

2. Zilele care se iau în considerare pentru înscriere la oficiul forței de muncă, sînt socotite zile calendaristice sau lucrătoare? (Vasile Nancu, București).

— Termenele se socotesc în zile calendaristice. În situația în care ultima zi a acestui termen este zi nelucrătoare, șomerul se poate înscrie în ziua imediat următoare.

3. În cazul în care, din motive de sănătate, șo-

merul nu s-a prezentat pentru a doua viză din lună, ajutorul de șomaj se suspendă? (Florica Manolescu — București).

— Da. Neprezentarea la cea de-a doua viză, după 15 zile, atrage după sine suspendarea definitivă a ajutorului de șomaj din data neprezentării. Nu, însă, și în cazul prezentării actelor justificative (în ceea ce va privește, certificatul medical respectiv, care să ateste imposibilitatea deplasării dv.).

4. Care este situația fostilor membri C.A.P. a'e căror C.A.P.-uri s-au desființat, dacă nu au fost salariați, nu sînt proprietari unor suprafețe de teren și nu dețin nici o altă sursă de venituri? (Maria Micu, Măreștii).

— Legea arată în articolul 5 litera e că aceștia nu pot beneficia de ajutorul de șomaj. Situația lor se va soluționa în conformitate cu prevederile Legii fondului funciar.

5. În articolul 5 se arată că nu beneficiază de ajutor de șomaj cei ce dețin în proprietate terenuri agricole din zone colinare și de șes sau montane. Ce act se ia în considerație pentru stabilirea acordării sau nu a ajutorului de șomaj? (Nicolae Oțelca — Constanța).

— Dat fiind că legea prevede, niște suprafețe minime în raport de specificul terenului, adevărata eliberare de primăria comunei e singura în măsură să ateste delimitarea zonelor ca fiind colinare și de șes sau montane.

ROXANA MANOLESCU

POȘTA REDACȚIEI

STEFAN NEDELEA — com. Rebra, jud. Bistrița-Năsăud: În legătură cu neprimirea coletului care v-a fost expediat din Franța, Direcția Transporturi București ne informează că a verificat în documente, dar pe numele dv. nu apare înregistrat nici un colet. Pentru elucidarea situației este necesar ca, în conformitate cu prevederile Convenției Poștale Universale, expeditorul să depună la oficiul poștal de origine o reclamație formulată pe baza unui asemenea formular Administratiile poștale corespondente efectuează cercetări pentru depistarea unei trimiteri în litigiu și eventual acordă despăgubirile cuvenite.

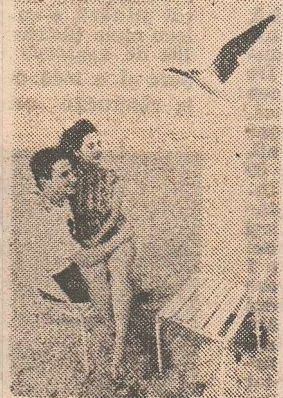
LUPU TICALA — com. Dragomirești, jud. Maramureș: Ministerul Învățămîntului și Științei ne informează că, potrivit Legii nr. 30/15. XI. 1990, toate posibilitățile vacante la data intrării în vigoare a legii se ocupă numai prin concurs. Orice încadrare, în alte condiții, este ilegală. Cererea dv. de reintegrare în muncă nu este de competența acestui minister, dar, potrivit art. 174 și 176 din Codul Muncii, puteți formula la judecătoria o contestație, împotriva măsurii de desfacere a contractului de muncă (în termen de 30 de zile de la data primirii deciziei).

TRAIAN CORNEANU — Timișoara, str. Șt. O. Iosif: Ne scrieți că ați făcut abonament la revista noastră pe lunile aprilie, mai, iunie dar că n-ați primit decît 4 numere și aceea din... ianuarie și februarie. Așteptăm și noi lămuriri de la Oficiul Poștal nr. 3 din Timișoara.

CONSTANTIN MIHAELA — str. Mașina de pîine nr. 3, București. În numărul următor al revistei noastre, vom publica răspunsurile la întrebările dv. la rubrica „Poșta Redacției”.

ELENA GRECESCU

Nu tot ce zboară se mănîncă

Cit costă porția de aer?

Din pensia de boală de numai 3 000 de lei, doamna Elena Manea abia își

poate cumpăra aerul, porția ei lunară de viață, care înseamnă cel puțin 2 sprayuri Sultanol-Ventolin (unul costă 600 de lei), zeci de tablete de miofilin, plus cîte 200 de lei de fiecare dată cînd se internează. Cînd n-a mai avut ce „să dea” la internare, nici un spital n-a mai primit-o. După ani de zile de lucru cu substanțe chimice, s-a ales cu astm bronșic, infim pulmonar, cardiopatie ischemică dureroasă și a fost pensionată pe caz de boală. Cum n-o poate scoate la capăt cu banii și cum moartea o ocolește cu obstinată, doamna Manea nu înțelege decît o soluție: ca în calculul pensiei să intre și sporul de toxicitate. Din păcate însă, legea prevede acest spor numai pentru cei care lucrează. Totuși, doamnă, nu disperati, poate îndurările acestea vor sensibiliza pe cineva care are posibilitatea să vă ajute. (Valeria Dorneanu).

Fotografii de GIG MOTOIANU

CURIER JURIDIC

1. **GRIGORE MUSCALU**, com. Vasilă, jud. Călărași: După cum ne-ați solicitat, am analizat situația dv. și ne-am adresat Procuraturii Generale. O dată cu răspunsul acesteia, vom reveni cu precizări.

2. **LUCIA PUSOK**, Călan, jud. Hunedoara: Într-adevăr, moștenitoare a dreptului de proprietate asupra pămîntului este mama dv. Ca atare nu puteți dobîndi și dv. o asemenea calitate în timpul vieții acesteia. Soluția: conveniți asupra pămîntului, împreună cu mama dv.

3. **ANA CARANGIU**, com. Lerești, jud. Argeș: Soluționarea litigiului dv. este numai de competența instanțelor judecătorești. Dacă v-ați judecat în fond și nu sînteți mulțumită de hotărîrea pronunțată, folosiți căile legale de atac pentru retractarea acesteia.

4. **ROMAN SPURCACIU**, Urzicea, jud. Iași: Omița: Prin testament sau contract de vânzare-cumpărare, dreptul asupra imobilului se transmite năruirii dv. Din acel moment, în calitate de moștenitoare a fiului dv., răspunde cu bunurile dobîndite (inclusiv, imobilul în discuție) pentru paguba acestuia.

5. **BELA ROMAN**, Cimpulung la Tisa, jud. Maramureș: Ați pierdut toate drepturile acordate potrivit vechimii neîntrerupte în aceeași unitate. Numai judecătoria ar putea să hotărască reintegrarea, dispunînd și menținerea continuității în muncă.

6. **VERONICA SOARE**, Iași: Potrivit art. 29, alin. 1 al Legii nr. 21/1991, copilul minor cetățean român, înfiat de un cetățean străin, pierde cetățenia română dacă înfietorul solicită aceasta în mod expres, iar legea străină prevede dobîndirea cetățeniei înfietorului de către cel înfiat.

CORNELIU OLTEANU

Efectul de ecou

Pe urmele unei scrisori

Acest periplu prin cartierul Drumul Sării a fost declanșat de serisoarea membrilor Asociației de locatari a blocului V 60, din str. Drumul Sării nr. 19. Contactul cu realitatea a dat dreptate semnărilor scrisorii. Cum e și firesc, în numărul viitor vom da cuvîntul celor răspunzători de această situație.

Drumul Sării, dat uitării?

● „SÎNTEM PARCĂ SUB OCUPAȚIE” ● TAVERNELE CASEI DE CUNUNII ● COMERT CU INLOCUITORI DE LUX ● SABOTAJ PE TOATE FRONȚURILE?

Cînd au intrat prima dată buldozerele în vilele mindre din cartierul Drumul Sării, cel puțin știau oamenii pe cine să blesteme. „Marea demolare în cartierul nostru a început abia după Revoluție — declară o „băstinașă”. Nici centrul de piine nu s-au îndurat să ni-l lase, după ce că era singurul. Sîntem parcă sub ocupație; nimic nu le scapă: și-au făcut tavernă pînă și în curtea Casei de Cununii, de te aruncă greața cînd vezi betivii cum te impresionează și cum te îmbie să ciocnești cu ei. „În sănătatea tinerilor”. N-avem o piață, nici măcar un amărît de aprozar, nu avem un punct farmaceutic, un magazin de

mezeluri, dar avem, nu mai pe strada Drumul Sării, 9 (nouă) conșignații și 3 „bombe”, dintre care una, cum v-am spus, taman în curtea Casei de Cununii și una alături. Nu înțelegem cum a da Primăria sectorului 6 aprobare pentru a se deschide la sesizările noastre a rămas surdă.”

Taverne Casei de cununii

Cum înri pe strada Drumul Sării, pe dreapta, e un păruțel — mă rog, s-ar putea numi și așa, dacă în el nu s-ar întinde o ploacă de tavernă-bodegă, de înălțimea unui stat de om, cu un aranjament rustic din mese și lăvite de lemn, peste care se revărsă o muzică asurzitoare, emanată dintr-un casetofon spînzurat, cu tot cu boxe, într-un par. Reclame agramate odihnesc pe geamurile ieșoa-

se: „Volcă; băuuri alcoolice”. Coșmelia e dublată, pe ambele flancuri, de 2 gogșerii, izvodite direct din magazia „propitarului”, din spatele parcului, cuprins subit de duhul concurenței.

Următorul punct de atracție e în imediata apropiere a păruțelului, adică în curtea Casei de Cununii a sectorului 6. Să nu luați în deridere cămăruța aceea puțin mai răsărită decît un chioșc de ziare; aflați că, așa pitică cum e, lucrează în stil mare: asta se poate ușor vedea la fata locului, după mormanele de ambalaje și numărul însemnat de clienți care, dimpreună cu gunoaiile din jur, fac pitorescul acestei instituții. E drept că cei care vin aici cu treabă (adică să se cunune sau să participe la vreo cununie) cam strîmbă din nas, mai ales cînd trebuie să facă fotografii într-un asemenea decor, dar cînd e

„interesul” economiei de piață în joc, gusturile nu intră în discuție.

Comerț cu... inlocuitori de lux

Primul monstru ceașist azvîrlit în stradă, în pragul iernii, a fost centrul de piine, în lăcăruia a apărut prima conșignație din cartier. Numai prin relațiile personale ale celor două vinzătoare s-a reușit înțelegerea unui chioșcuțel pentru vinzarea unui produs atît de revoluționar, cum este piinea. La fel s-a întîmplat cu magazinul de mezeluri, cu cel de dulciuri, cu singura măcelărie și cu băcănia. N-a mai rămas decît magazinul alimentar cu autoservire, pe geamul căruia două luni

a stat scris după Revoluție: „Deoarece s-a constatat că spațiul este insalubru, magazinul este închis în vederea mutării într-un spațiu corespunzător”. Dar el nu s-a mutat nici în ziua de azi, e bine, mergi și la fel de insalubru; are o armată de vinzători apatici și indiferenți ca și borcelele cu tocană de legume din rafturile prăfuite.

E drept că la parterul blocului V 55 s-a proiectat amenajarea unui complex comercial; de 3 ani atrîna acolo firma „Legume-Fructe”, ca o sfidare, căci nimeni n-a urmat nimic. În schimb au fost furate ușile și sparte geamurile, ceea ce usurează cu mult nopțile ciinilor în călduri și traficul șobolanilor.

Sabotaj pe toate fronturile?

La case, apa curge cu picătura (cînd curge!). În schimb, străzile băltesc și în vreme de secetă. La mulți abonați, telefoanele nu funcționează de cîteva luni; și în tot cartierul nu este nici un telefon public. O multime de privatizați vind acadele și vală de zahăr, în timp ce o mare parte din populație n-a apucat zahăr de luni de zile, căci zahăr „se bagă” o dată pe lună. Nu-i nimic. Cimitirul Ghencea e aproape, încă nu s-a privatizat, se mai poate aprinde o luminare la mormîntul celui care amenință să devină MARLE DISPARUT. VALERIA DORNEANU

„Sint mame cu mulți copii, sint pensionari singuri... Pentru aceia trebuie să avem un ajutor; toate măsurile pe care le-am luat până acum de protecție socială au fost stupide din punctul ăsta de vedere. Că n-am ținut seama de această diferențiere, n-am ținut seama de faptul că unul e într-o situație mult mai grea decât altul. Am acordat la toți la fel. Am greșit.”

PETRE ROMAN

Ar da drumu' la fabrica de bani, să se sature toți săracii!

Maria s-a mărunțit de cind cu trinețele, oasele i s-au ghețit cît unei fetițe, iar spina i s-a strîmbat teribil, așînd-o și mai tare de pămînt. Pentru ea drumul la cumpărări este o lungă și istovitoare lătorie, merge cu grijă, pune urei un picior tremurător apă altul și cam la cincizeci metri o dată se oprește să-și agă sufletul.

Acum se sprijină de un copac, doare spatele gheboșat, sacole cu tirguicli le-a pus pe otuar și, pentru că i s-a făcut ame, rupe nițică piină și mănîcă o roșie. Sub soarele crîn-m, bătrînica stă rezemată de unchiul scorturos, nimeni n-o agă în seamă, nu interesează pe nimeni și nici ea nu poate ridica capul din pămînt recapată să molfăie îndelung ucata de piine și să spargă cu unghiile coaja roșiei pentru ce nu mai are decît gingii.

Înd termină, împarte firimiturile adunate grijuliu în podul almei cu o vrăbie care stă la îndă și pornește șovăitor mai

foc, dar Dumnezeu le știe el, înțelege și o iartă.

Ce-a cumpărat azi trebuie s-o țină o săptămînă, să vadă cum le gospodărește: un kilogram de roșii, un kilogram de fasole verde, un kilogram de dovlecei. Luna asta a mîncat doar piine vreo patru zile, ba înmuiață în ulei, ba cu puțin zahăr, cu puțin bulion, și asta pentru că pînă la întîrziat. Da' ce chin a tras! cînd a văzut că poștașul nu vine și nu vine, s-a dus ea la oficiu și nu o dată, ci de trei ori; ultima oară, mai mare rușinea, a cerut la o domnișorică doi lei pentru metrou, să aibă de întorcere.

Cum o fi pe mai departe, nimeni nu știe. Se teme de viitor, că bănuții ei sînt puțini și de la o zi la alta nu le mai ajungi; oricum, nu se plînge, cît are, atîta mănîcă! Medicamente? Păi, la bolile ei, i-ar trebui încă o pensie pe lună, nu are de unde. Tot ce-și dorește și se roagă lui Dumnezeu e să nu ajungă la azil, să moară în căsuța ei și să nu scumpească domnu' Roman și chiria, cum a auzit, și lumina și iar toate cele, că de-atunci chiar că pentru bătrîni e moarte curată.

Paote să doarmă cu ușa neincuiată

Insuficiență cardiacă. Anghină pectorală. Reumatism. Cataractă. Adică, un ochi mort și celălalt aproape orb.

Viola Hendea are 79 de ani și este văduvă de la 34. Locuiește lângă parcul Ioanid, într-o cămăruță din care oricît te-ai strădui, n-ai avea ce să furi. Pe timpuri a stat într-o casă mare și frumoasă pe care pînă la urmă i-a demolat-o Ceaușescu. Își amintește Bucureștiul dinainte de război, cînd trăia soțul: era raiul pe pămînt, cînta muzica prin toate grădiniile, era luminat ca ziua... a fost tare fericită pe atunci, da, tare fericită...

Soțul n-a mai lăsat-o să muncească, el cîștiga prea bine, dar n-a avut noroc de altă soartă: omul i-a murit, copilășul pe care i-a născut n-a trăit decît pînă la un an. Ea a lucrat 15 ani ca sanitară, însă a căpătat doar o pensie socială care în 1989 ajunsese la 892 de lei, iar după 1 aprilie s-a făcut 1192 de lei.

Dumnezei plătește iarna gazele cîte 300 de lei, tot așa, lună de lună îi dă 200 unei vecine care îi mai cumpără piine, mai ajută cîte puțin. Dacă își ia odată 20 de litri de gaz — gătește pe lampă — îi ajung un an de zile. Știe să se chibzuiască și nici nu este dumnezei o mîncăcioasă — își face orez cu lapte sau fidea cu bulion sau un ceai cu piine. Și-apoi nu se înfige dumnezei la toate alea, ridichi n-a mîncat anul ăsta, nici castraveți, nici căpșuni,

brînză a cumpărat un kilogram, ce-i drept, dar a drămuț-o o lună. Carne n-a mai gustat de 4 luni și a auzit că poate să-și ia gîndul de-acum încolo.

Viola Hendea nu are medicamente, nu are bani. O cam chinuie suferințele, dar ce să pui deoparte din 1192 de lei? Somniferele le-a terminat, noaptea nu poate dormi și atunci se așază pe un scaun lângă masă, sprijină capul în palmă și stă pînă nu mai rezistă de oboseală. Haine are de ani și ani, știe să le păstreze, îi place să fie curate și ordonate. Ar fi într-o comună din Ardeal un frate și nepoatele ei,

dar de ce să le stea greutate pe cap? Aici își cunoaște rostul ei și are patru porumbei sălbatici pe care îi hrănește cu firimituri de piine, vin pînă la ușa. Dînsa stă în prag pe scaunel și unul dintre ei zice cir-cir, așa, parc-ar întreba-o ce mai face. Dacă ar pleca mama sau ar muri, cine le-ar mai da lor de mîncare!

Mai încolo nu știe ce-o face. Are dumnezei putere? N-are. Că ar da drumul la fabrica de bani, să se sature toți săracii. Stă și se miră cum nu se gîdesc ai de au 20.000 — 30.000 pe lună, la amărății care abia își duc zilele...

N-au decît să o ardă

O viață întreagă a robotit prin case, muncind tot în familii serioase și înstărite. Mai greu a fost după ce au venit comunistii, dar cu puțin noroc i-a găsit și i-a slujit 30 de ani pe doamna și domnul profesor. S-a înțeles bine cu ei, i-au mai dat haine, mîncare pînă cînd prin '87 i-a lovit și pe ei ghinionul, i-a alungat Ceaușescu din vilă, i-a trimis la bloc și la scurt timp a murit domnul profesor. Vremurile s-au înăspriț și, uite că Florentina Timișan are 84 de ani și dacă vrea să nu moară de foame trebuie să muncească. E singură-singurică, bărbatul a

lăsat-o hăt! pe la 30 de ani, dintr-o bătaie de-a lui a pierdut în tinerețe copilul...

Nu are nici un fel de pensie, de ajutor bănesc. Cu bastonul merge, de-abia vine pînă acasă. Și șalele o omoară, parcă-i ruptă și lipită. Are artroză, spondiloză, e bolnavă cu inima, a căzut astă-iarnă pe scări și s-a lovit la genunchi, de nu-l mai poate îndoi. Dar două zile pe săptămînă lucrează (de la 6 dimineața la 16...) într-o familie cu 150 lei și într-alta, mai amărită, cu 100 lei. Așa reușește ea să aibă într-o lună 1000 de lei. Pînă la urmă crede că se duce la azil, că nu mai

pentru specializarea celor interesați, după ce că legile nu s-au adaptat noilor condiții care condiții între timp s-au schimbat cumplit, și nici nu s-a proiectat un program adevărat de protecție socială care să-l includă pe bătrîni, ianuarie 1991 a venit să sporească marasmul. Prin înființarea unui Secretariat de Stat pentru handicapați, care, într-un avînt de originalitate a luat sub aripa-i ocrotitoare și vîrsta a treia. Chiar dacă nicăieri în lume nu s-a pomenit o stare trîznale, nicăieri senectutca nu este asimilată handicapului, la noi este posibil, respectiva proaspăt instituție avînd grijă să ia în subordine și administrare, pe lîngă orfani și căminele spital, și căminele de bătrîni.

Deci, legislația atît de necesară nu a apărut, o informare amplă în mass-media nu s-a făcut, în schimb s-a scîndat problematica bătrînilor care nici nu știu unde și cui să se adreseze. Pentru că în situația în care e vorba de o persoană lipsită de pensie, trebuie să apeleze la Inspectoratul de Stat pentru handicapați (telefon 14.02.90); iar în aceea în care e vorba de un bătrîn cu pensie foarte mică (fără indexare să nu depășească plafonul de 1000 lei) doar oficiile de protecție socială ale fiecărui sector sînt în măsură a da curs cererilor! Dacă tot au divorțat, Inspectoratul se folosește de Legea 70/1990 (acordarea unui ajutor o dată la trei luni de 2600 lei), iar Oficiile de protecție socială de învechita Hotărîre din 1957. Cine cîștigă din această confuzie? Nimeni, cu atît mai puțin bătrîni săraci. Care habas

Bătrîni sint handicapați?

Răposatul stat comunist a avut inspirația ca prin Hotărîrea 454 să acorde bătrînilor cu pensii mici; un ajutor semestrial de 400 de lei. Legea a apărut în 1957, cînd suma aceasta însemna cam jumătate dintr-un salariu mediu. Între timp a murit Dej, a căzut Ceaușescu, se zvoneste că s-a schimbat și regulul, prețurile au început să joace satanic, dar nimănui nu i-a trecut prin capul social-democrat să modifice generoasa contribuție materială.

La fel cum, dacă le-a dat în gînd candidaților fesenști să promită fierbinte pe întreaga perioadă a campaniei electorale că protecția socială va avea o față surizător-umană, de îndată ce s-au văzut cu sacii în căruță au renunțat să se țină de cuvînt și salariaților li s-a oferit o protejare lunară de 2870 lei (plus posibilitatea mai mult teoretică de a-și negocia veniturile), iar pensionarilor o compensație nediferențiată de 1470 lei. O asemenea protecție socială a acționat ca o lovitură de topor: în condițiile în care nici măcar salariile de 7000—8000 de lei nu pot ține ritmul îndrăcît al inflației, bătrîni nu au altă șansă decît să-și pună streangul de gît.

După ce că odiosului i s-a năzărît prin 1970 că nu mai sînt probleme sociale în scumpa noastră patrie, decapitînd un sistem de asistență care — culmea! — începuse să funcționeze, după ce că abia anul trecut s-au reinființat cursuri

n-au că în timp ce ei fac foamea, cantinele (Str. Călimănești nr. 8, lîngă Cismigiu; Str. Agricultori nr. 105, Sector II; Bd. Dacia nr. 129 și Ferentari nr. 72) ar putea să asigure zilnic 1500 de porții, dar nu sînt soliciitate decît 600. Nu au nici cea mai mică idee despre modul în care ar trebui să procedeze pentru a primi un ajutor. Ce-i de făcut?

● În primul rînd o cerere — dacă este un cetățean cu pensie mică — la biroul de sector (Sect. I — tel. 10.66.40; Sect. II — Bd. Dacia nr. 129; Sect. III — 22.21.56; Sect. IV — 14.70.85; Sect. V — 13.68.58; Sect. VI — 14.99.86).

● Apoi copli după actele solicitate aici (de regulă certificatul de naștere, buletin, adeverință de stare materială; adeverință medicală)

● Se așteaptă ancheta socială și se speră într-o lume mai bună și mai dreaptă!

OLTEA MUTULESCU

Fotografii de GIG MOTOIANU

Kitsch-ul, în expansiune

Strada a devenit — cu precădere în Capitală — un spectacol perpetuu. Dughenele zăbrele, drapate în culori șocante, spațiile comerciale „reprofilate” otova — universul consignațiilor, vezi bine —, circumiorele încropite din sfinșul curelei, snack-bar-urile și pizzeriile cu mirosul încă proaspăt de var și vopsea, pun în mișcare peisajul burlesc al trotuarelor.

Dacă noii privatizați ni se înfățișează cum ni se înfățișează, firmele pe care caudixese să și le expună provoacă de-a dreptul dureri de dinți, de cap, de orice.

Să rizi sau să plîngi la vederea improvizațiilor kitsch? Denumirile afișate trec adeseori de ridicol, de penibil; ce spuneți, de pildă, despre gogoseria „Balbek”, cofetăria „Rozeta”, barul „Isaura”, terasa „Chebab”, patiseria „Musette”? Mai nou, Occidentul începe să dea de-a dreptul peste noi — în strada Virtuții, nu mai departe, s-a deschis un centru unde ne vom putea pingelui încălțămîntea, oftînd cu nostalgie sub firma „Shoe repair”.

Oh, God, save our souls! (C. Pavel).

„Atitudinea anticomunistă este o axiomă a existenței mele”

— interviu cu dl. Alexandru Popovici, Prorectorul Institutului de Petrol și Gaze din Ploiești, vicepreședinte și purtător de cuvânt al Partidului Alianței Civice —

în punctul unu al Cartei Alianței Civice. Din păcate publicul n-o cunoaște și se fac tot felul de speculații. Problema formei de guvernare urmează a fi stabilită prin referendum, dar dacă acest referendum nu e făcut atunci când trebuie și cu pregătirea care trebuie, nu este decît o farsă. Poporul român este cel care trebuie să stabilească forma de guvernare.

— Vă rog să clarificați cit se poate de tranșant chestiunea banilor de la fundația americană N.E.D.

— Congresul S.U.A. atribuie niște fonduri unor formațiuni democratice prin fundația N.E.D. În ce privește A.C., ca orice partid, poate fi sponsorizat. Deci, dacă Congresul S.U.A. va considera că trebuie sponsorizată A.C., sprijinit material, A.C. nu va avea nici un motiv să refuze, deci va accepta. Doar că, în acest caz, banii n-au ajuns la A.C. și n-aveau cum să ajungă. A.C. a luat naștere în noiembrie anul trecut. Deci nu exista nici măcar timpul material ca să se facă programările, ca să se ofere Alianței banii respectivi. Aceste programări se fac cu un an înainte. Bineînțeles că dl. senator Văcaru a prins imediat ideea, totdeauna hoțul strigă prindeși hoții, și a avut intervenția respectivă în Senat. Am auzit recent că s-a făcut o anchetă care a stabilit că banii au ajuns la F.S.N. Nu am confirmarea oficială, o spun doar eu. Nu știu exact cum au sunat declarațiile celor doi vicepreședinți de partid în America; dinși sunt cei care trebuie să lămurească lucrurile. Ați văzut că la Congresul A.C., P.N.T.-c.d. s-a dezis de declarația vicepreședintelui său. Așteptăm să vedem și poziția P.N.L.

— După Congresul Alianței, într-unul din editorialele sale, dl. Ion Cristoiu avansa ipoteza unei colaborări peste timp între A.C. și aripa F.S.N. Român. Care este atitudinea partidului față de această idee?

— Deja dl. Stelian Tănase a dat o notă în Tineretul Liber, unde arată că ideea unui cartel sau a unei colaborări cu F.S.N. este imposibilă. Vedeți, F.S.N. a apărut ca o reușită ciudată de oameni foarte diferiți. Unii care au crezut că asta-i Revoluția și oportunități care s-ar fi lipit la orice putere ar fi venit. Pe urmă au început secesiunile. Deja, cei care au o tendință social democratică și care sînt în minoritate au început să se desprindă. Iar ceea ce este acum ca structură, urmează să se despartă în cel puțin trei părți: una spre F.S.N., una spre naționalismul roșu și una grupată în jurul actualului lider F.S.N., grupată în special pe interese economice. Nici una dintre aceste grupări nu se aliniază vederilor A.C. Frontul este un tip de formațiune care poate să dețină puterea un timp mai lung sau mai scurt, dar o dată ce o va pierde, el nu va mai apărea vreodată pe scena politică. F.S.N. este sortit dispariției. Nu văd din această perspectivă cum Alianța Civică să facă o alianță cu Frontul.

PETRE BARBU

— Domnule Alexandru Popovici, vă rog mai întâi să vă prezentați publicului cititor, astfel să le-o luăm înaintea celor de la „România Mare”, care vor avea grijă să vă fabrice o „biografie” corespunzătoare.

— Întotdeauna o astfel de prezentare o încep prin a preciza că sint Capricorn... Atitudinea anticomunistă este o axiomă a existenței mele. Bunul meu a murit în închisoare ca deținut politic, tatăl meu a fost deținut politic, eu am fost exmatriculat de patru ori, o dată din liceu și de trei ori din facultate din motive politice. Am intrat la Institutul de Petrol în anul 1961, l-am absolvit în 1966 și am rămas asistent la acest institut. În anul 1968 am intrat în P.C.R. Fac precizarea că este vorba de anul 1968, pentru că nu este un an oarecare. A fost anul primăverii de la Praga, anul Dubcek. În ierarhia de partid am ajuns pînă la funcția de secretar al uneia din cele 8 sau 9 organizații de partid din institut. Este bine că am fost eu secretar și nu altcineva și să știți că în învățămîntul superior este o modalitate de rezistență a colegilor mei și a altora care știau că, punînd secretari de partid în organizațiile de bază astfel de oameni, se anula activitatea de partid. Sigur că acest fapt mi l-au reproșat doar ziarele Frontului. După Revoluție am fost ales prorector al institutului, în Ploiești am fost ales lider al opoziției — cunoscîndu-se toate detaliile existenței mele — și președinte al Forumului Democratic Antitotalitar — filiala Prahova.

— Sînteți membru fondator al Alianței Civice. Cine a avut ideea formării acestei mișcări și cum s-a născut ideea de partid?

— Alianța Civică a fost inițiată de un număr restrîns de persoane, n-aș putea să vă dau numele tuturor, dar îi pot aminti pe Sorin Dumitrescu, Ticu Dumitrescu, Ana Blandiana, Gabriel Andreescu. Ideea s-a născut după evenimentele din 13-15 iunie. Eu eram deja președintele Forumului Antitotalitar din Prahova cînd am fost contactat de Sorin Dumitrescu cu rugămin-

tea ca să fac parte dintre membrii fondatori. Inițial am ezitat. Mai mult, cînd s-a discutat la Solidaritatea Universitară posibilitatea sprijinirii A.C. am fost singurul care m-am opus. Sprijinit ulterior și de Marian Munteanu. Ideea la vremea respectivă a fost că sigur această organizație se va transforma peste timp în partid. Deci, așa gîndeam atunci. Desigur, lucrurile au evoluat. Alianța Civică și-a urmat drumul ei, îl cunoașteți. Dar vedeți, Puterea din România are o particularitate... Particularitatea de a ignora chiar și sute de mii de oameni care cer ceva. În aceste condiții, nu că s-au epuizat mijloacele Alianței, dar cel puțin mijloacele de acțiune politică trebuiau revizuite. Și atunci s-a impus ideea unui partid al Alianței. Din Timișoara a pornit ideea. Tot Timișoara! Dar și în București au fost promotori ai acestei inițiative, cum ar fi Stelian Tănase și alții. Eu am fost foarte rezervat. Dar cu o săptămînă înainte de constituirea comitetului director al Alianței de la Sibiu, am fost la o întâlnire cu liderii sindicali din Uzinele 1 Mai Ploiești. Liderii muncitorilor au spus: „Am votat cu trandafirul, am greșit, dar noi cu liberalii și țărăniștii nu votăm!” Mi-am dat seama că trebuie să privim lucrurile din punct de vedere al electoratului. Deci e nevoie de un partid politic modern, dinamic. Și din acest moment hotărîrea a fost clară. Îmi place foarte mult să-l citez pe Nixon: „În viață trebuie să te orientezi ca pe o hartă cu contururile în mișcare”. Așa se face că la Sibiu am fost în grupul celor 12, mi se pare, care au format grupul de inițiativă pentru formarea partidului.

— La Congresul Alianței Civice, două momente mi s-au părut deosebite în prezentarea mesajelor de salut din partea altor formațiuni politice: momentul F.S.N. și mesajul din partea liberalilor, oarecum improvizat, făcut parcă în ultima clipă... Vă rog să comentați aceste prezențe și pornind de aici, să precizați poziția partidului față de cele două formațiuni politice.

— Noi ne-am hotărît să invităm toate partidele reprezentate în Parlament, cit și alte formațiuni politice și nepolitice. Hotărîrea nu a fost particularizată pentru F.S.N., a fost o hotărîre de principiu, fără prejudecăți. Reprezentantul F.S.N. a venit, a vorbit, modul cum a fost recepționat de sală cu o anumită nuanță de umor, cred că ați sesizat cînd a spus: „Sîntem pentru lupta politică, dar să fie cu mijloace cinste”. S-a ris pentru că era emisă dintr-un anumit punct, dar a fost aplaudat. Cît despre P.N.L. este o părere strict personală ce vă spun acum. P.N.L. are o anumită particularitate. Reprezentanții săi în Parlament, senatori și deputați, se înscriu pe o paletă foarte largă, adică fiecare își expune puncte de vedere care sînt ale partidului, dar cu nuanțe foarte puternice personale. Nu vreau să nominalizez. Unii dintre ei s-au situat pe poziții foarte apropiate de ale noastre, iar alții pe poziții foarte apropiate de Front. Urmăriți reprezentanții P.N.L. din Senat și Cameră, paleta lor este foarte largă. Deci nu putem pune o etichetă unică.

— Care va fi următorul pas al partidului după inserierea la Tribunal?

— Primul pas este cel organizatoric. Trebuie să trecem la organizarea filialelor județene. În continuare, activitatea se va desfășura pe un număr mare de comisii, nici n-aș putea să vi le enumăr. Dar avînd în vedere că se apropie alegerile locale, un accent deosebit va fi pus pe problemele de propagandă, pe imaginea partidului.

— Ce înseamnă comisia de etică și pe ce criterii va lucra? Cum se vor face primiriile în partid? La Congres au fost discuții neclare și subiectele au fost abandonate repede.

— În ce privește comisia de etică, chiar în statutul partidului sînt prevăzute niște incompatibilități cu intrarea în partidul Alianței Civice. Ele se referă la persoane care au făcut parte dintre cadrele Securității, din Comitetul Central și din fosta nomenclatură. Lucrurile au fost precizate foarte clar în Declarația de Reconciliere Națională a A.C. Această declara-

ție, trage o linie clară. Despre modul de primire în partid și comisia de etică nu vă pot spune încă nimic. Detaliile le vom pune la punct din mers, o dată cu organizarea partidului.

— Partidul Alianței Civice are o alternativă la actuala reformă economică a guvernului?

— Alianța Civică a elaborat un program propriu de reformă economică. Varianta A.C. merge pe varianta improprietății. Nu putem merge pe o improprietăre de 100 la sută, ca să nu ne trezim în fața unui răspuns necunoscut, ci pe o improprietăre gradată, reglaj prin vinzare, din nou improprietăre. Varianta A.C. este o variantă care și-a impus să controleze momentele pericolului de blocaj financiar. Deci decizia de improprietăre în etape, intercalate cu un proces de vinzare în anumite proporții ce urmează a fi stabilit de răspunsul economic și social la etapa anterioară. Vreau să precizez, nu este ceva populist. Programul guvernamental e cel mai dăunător dintre toate programele studiate de noi. El pleacă cu posibilitatea de vinzare din start. Și a vinde ce este cel mai rentabil, înseamnă niște aranjamente cu care noi nu putem fi de acord. Noi nu negăm rolul capitalului străin, dimpotrivă, îl susținem și-l încurajăm, dar în special sîntem pentru infuzia de capital străin. Un lucru foarte important, orice reformă trebuie să aibă transparență, lumea trebuie să-ți cunoască intențiile.

— În cazul unor alegeri prezidențiale, Partidul Alianței Civice are un candidat pregătit?

— Îmi este greu să vă dau un răspuns acum. Partidul de abia a apărut. Personalități sînt foarte multe în Alianța Civică. Ele pot candida la orice funcție în stat, inclusiv la cea de președinte. Problema candidaturii nu s-a pus încă, repet, avem multe personalități, iar faptul că nu sînt cunoscute de public, se datorează modestiei lor. Dar profit de această întrebare pentru a face o precizare. În România trebuie să fie o democrație parlamentară. Problema formei de guvernare trebuie să fie foarte clar pusă: republică sau monarhie. Poziția A.C. e precizată

MOBILA CARE UCIDE

Caricatură de MARIAN AVRAMESCU

Puțini știu, în afară de specialiști, că adezivul sintetic folosit la fabricarea PAL-ului, deci și a mobilei, conține un gaz incolor, cu miros ușor înțepător, iritant, și care se găsește sub formă lichidă, dizolvat în apă, sub denumirea de formal (formaldehidă). Acest miros specific, inconfundabil, l-ați încercat și dv. cînd ați intrat într-un magazin de mobilă sau într-un apartament recent mobilat.

Se știe demult că formolul este iritant în contact cu pielea, iar în concentrații mari — nu este, în mod cert, cazul la mobilă — atacă mucoasele nazale și plămîni. În concentrații mari formolul poate provoca dermatite, conjunctivite, traheite, tuse și chiar tulburări cardiace persoanelor mai sensibile. Sperăm că cititorii au înțeles că aici este vorba de contactul nemijlocit cu formolul lichid sau de încăperi ne-

ventilate, cu concentrații mari de formol. Nu este, desigur, cazul ca cineva să se sperie de mirosul emanat de mobilă nouă, dar, mai ales în cazul persoanelor sensibile este recomandabil să aerisim dormitorul, dimineața și seara, măcar cîteva luni după ce am cumpărat mobilă.

Mai trebuie să spunem că în toată lumea se folosesc, practic, pentru fabricarea mobilei, același gen de plăci de pal. Cu scopul informării corecte a publicului — potențial cumpărător de mobilă — vom preciza că în toate țările, inclusiv la noi, există norme, foarte severe, de limitare, încă din fabricație a PAL-ului, a emisiei de formaldehidă.

Astfel, pentru mobilă se folosesc numai plăci cu înțelire denumită E₁, ceea ce înseamnă că se admite un maximum de 10 mg formaldehidă la 100 g de PAL aflat în stare absolut us-

cată. Această concentrație nu prezintă pericol pentru sănătate.

Chestiunea este importantă și datorită faptului că formolul e trecut pe lista substanțelor potențial cancerigene, elaborată de Organizația Mondială a Sănătății. Un motiv serios pentru a se lua măsuri severe de control, elaborîndu-se totodată compoziții care pot bloca formolul.

În urma unor cercetări, vest-europenii au trecut deja la fabricarea PAL-ului mai „igienic” în care se folosesc doar 6,5 grame de formol pentru 100 grame placă uscată. O chestiune care ne interesează și pe noi nu numai din motive de competitivitate — avînd deja tradiție în desfacerea mobilei pe piața vestică — dar și din motive de sănătate.

Ing. V. FERNEA

ATENȚIE LA ALEXANDRU TORJESCU!

Leacuri împotriva SIDA?

Înclin a crede sincer că pentru mulți dintre cititorii acestei noastre farmacii doctor Alexandru Torjescu este un personaj cunoscut. Devenit emul al personalității nu numai a lumii medicale, el este specialistul care, cu doar 4-5 ani în urmă, pe cind lucra la Brăila, obținea citeva succese e răsune în lupta împotriva unor afecțiuni ce puneau și încă pun și azi la grea încercare viața a mii și mii de oameni. Prin cercetările efectuate cu mîgălă de-a lungul anilor, a reușit să descopere Gelul antiulceros ce-l poartă numele (un medicament cu nare eficacitate și căutare în bolile de stomac) și, totodată, a conceput un tratament original, menit să ducă la vindecarea sau cel puțin la ameliorarea unor boli de piele, și coagenoaze considerate incurabile. La vremea cuvenită mijloacele de informare mass-media, și în primul rînd revista Flacăra, au evocat stăruitor că cel pe care memoria încearcă acum să-l readucă în actualitate, elaborează și un tratament ingenios care se pare că dă o ovitură de grație chiar nefriei uremice, o boală gravă provocată de creșterea uremiei, uricemiei și creatininei. Mai mult, simțim în măsură să informăm că, în ultima vreme, doctorul Torjescu a devenit un apăsător pe frontul anti-SIDA, fiind primul care demonstrează, pe baze riguroase științifice, că leuconevraxita seamănă în comportament cu sindromul imuno-deficitar incriminat și în consecință își propune să abordeze SIDA dintr-un alt unghi, de pe o altă

poziție, printr-un tratament nou.

Noutatea nu ține de domeniul incredibilului. Ea depinde de moment. În căutarea leacului împotriva teribilului flagel orice ipoteză nu trebuie respinsă apriori, ci verificată practic. Este exact ceea ce și-a și propus să facă neastîmpăratul vraci mehedintean. Iar rezultatele strădaniilor sale par deosebit de îmbucurătoare, pline de nebanuite speranțe. Pe drumul acesta anevoios există însă și un... dar. Un teritoriu plin de incertitudini și necunoscute. Iată un fragment dintr-o scrisoare primită recent la redacție:

„Vă scriu pentru că „Flacăra” m-a ajutat și-n alte dați și sper să mă ajute și acum. Unul din necazurile ce mă pasc cel mai mult e că medicamentul brevetat de mine încă din 1983 — vorba de Gelul antiulceros T.A., considerat a fi, la vremea respectivă (cum se consemnează și-n textul de brevetare) cel mai bun medicament românesc pentru gastrite, gastroduodenite, ulcere, hernii biatale, a dispărut definitiv și fără motiv din farmacie. Spre regretul meu și al prea năpăstuiților mei pacienți suferinzi de boli de stomac, OLFARM S.A. Craiova (urmasa actuală a fostului Oficiu Farmaceutic Craiova, titularul brevetului de invenție) a încetat să mai producă un astfel de căutat medicament. Probabil că a și uitat de el. Sint singurul care-l mai prepar aici, la Baia de Aramă, însă întimpin nenumărate greutăți și nu

reusc să satisfac, cit de cit, extraordinara solicitare.

În altă ordine de idei, nu știu dacă mai rețineți că sint atestat drept unul dintre cei mai buni specialiști din țară în tratamentul bolilor de piele socotite incurabile, precum psoriazisul vulgar, vitiligoeczele atopice și in colagenoze de care se moare și azi în lume: lupus eritematos sistemic, poliartrite reumatoide etc. O treime din bolnavii din România, suferinzi de pemfigus și leuconevraxite (scleroze în plăci), sint pacienții mei. Ca și pe ceilalți, i-am tratat pe toți cu dragoste, cu întreaga mea pricepere. Ei bine, o spun fără falsă modestie, că dacă imensa majoritate a celor peste care au trecut aceste molițe îngrozitoare trăiesc azi și se sint în siguranță, apoi să știți că asta se datorește și mie, vracii surghiunit la Baia de Aramă. Întrebați-l pe oricare dintre ei. Neîndoios, vor confirma.

„Am ajuns și pe un al 3-lea front de luptă pentru apărarea sănătății oamenilor. Povestea deja o știți. De vreun an încoace, mă tot agită să tratez doi bolnavi de SIDA — aduți, cu H.I.V.-ul pozitiv și analizele la zi, dar necazul se ține scări de mine: nu izbutesc singur să mi-l procur. Deși, prin emisiuni radio și t.v., unii medici le recomandă tratamentul meu, astfel de pacienți încă n-au ajuns la mine. Vă rog și aici să mă sprijiniți. Teoretic, cel puțin, dar și practic am senzația, ba chiar convingerea, că-i pot ajuta. Nu voi da gres. O garanție sint rezultatele îmbucurătoare de pînă acum. Vă mulțumesc și, pentru orice eventualitate, iată vă reamintesc adresa mea: farmacist principal Alexandru Torjescu, Baia de Aramă, Farmacia nr 63, jud. Mehedinți, cod 1533”

Cum de a ajuns A.T. de la Brăila la Baia de Aramă, și asta se cunoaște. Și nu-i cazul să insistăm prea mult. Suficient este doar să reamintim, spre a nu se uita prea ușor că și aceasta e o gravă consecință a prigoanei la care renumitul farmacist a fost supus de dictatura ceaușistă. De chiar fostă „acad. dr. ing.”. Pentru ce motiv sau vină? Pentru curajul de a-și păstra omul dem-

nitătea, neacceptînd nici în ruptul capului să-și mute cabinetul la Scornicești, așa cum insistase însuși dictatorul. Strigătul său de refuz a răsunat parcă în pustiu. Ceea ce ne miră și ne intrigă însă mai mult și mai mult e faptul că nici pînă azi, la aproape doi ani de la Revoluție, înalții funcționari responsabili din Ministerul de resort sau din Direcția generală farmaceutică n-au încercat o reparație cel puțin morală față de domnul Torjescu. Nemaivorbind de înălțurarea precarității condițiilor de viață și de lucru ale acestuia. Din păcate, se uita prea ușor de contribuția acestui om onest la apărarea sănătății multor semeni de-ai noștri. Se trece prea rapid cu vederea că farmacistul Al. Torjescu, prin cercetările sale temeinice asupra leuconevraxitei sau sclerozei în plăci, poate aduce lămuriri fundamentale în decodarea tainelor uneia dintre cele mai teribile maladii ale sfîrșitului de secol 20. Cînd spunem asta, nu ne gîndim neapărat la scriperea din comunicarea științifică în care el demonștra, încă din

1987, asemănarea izbitoră, a celor două boli, primei găsindu-i-se deja leacul și vindecarea. El trebuie sprijinit să-și reia firul cercetărilor întrerupte odată cu desființarea cabinetului experimental pentru boli de piele de la Brăila al Ministerului Sănătății. Și, cum la Craiova a început construcția unui mare spital anti-SIDA pentru copii, poate n-ar fi rău, ca farmacistul principal de la Baia de Aramă să-i fie rezervat un loc în cadrul viitorului colectiv de specialiști. Oricum, Cetatea Bănel e un centru universitar puternic. Cu multe clinici și farmacii care-l pot ajuta pe statornicul cercetător să se afirme după talentul său, după vrerea și pofta inimii. Pînă atunci însă, Alexandru Torjescu, aflat în posesia și a altor „secrete”, cum el însuși ne mărturisește în amintita scrisoare, solicită sprijinul forurilor competente pentru înființarea unui salon de cosmetică și dermatologie, în care să-și continue cercetările și să trateze primii bolnavi de SIDA.

MIHAI STANESCU ■

Medicamentele străine zac și se depreciază

Gerlingen-Stuttgart) remediu împotriva tensiunii, ischemiei și tulburărilor de ritm cardiac și Vitamina B₁₂ Vicotrat („Heyle” — Berlin).

Evident, curiozitatea profesională m-a îndemnat să-mi întreb salvatorul cum de beneficiază de asemenea preparate farmaceutice. În loc de răspuns, doctorul Orbán m-a invitat să-i vizitez „cămara” de „droguri”. Și am văzut ce nu mi-aș fi închipuit că pot vedea într-un modest dispensar comunal: o multime de lăzi și lădițe cu medicamente, sute și sute de cutii, flacoane cu produse farmaceutice destinate unor variate afecțiuni și fabricate toate de firme celebre din Germania și Franța. Iată spre exemplificare citeva din cele mai noi medicamente indicate în afecțiunile cordului, atît de solicitate de bolnavi și de negăsit în spitale și farmacii: Blocatenol — 100; Coronitro, Veropamil — ratiopfarm; Propabloc-40; Aparicard retard (veropirin), Acerbon 10; Nife — Puren retard; Prent etc. Toate acestea într-o țară unde cardiacci găsesc anevoie chiar propranolol, nifedipin și dipiridamol. Plin de omenie, de largă solicitudine, doctorul Orbán mi-a arătat acest tezaur de sănătate pentru a mă invita în final să mijlocesc o legătură permanentă cu o clinică de profil din București, căreia să-i expedieze toate medicamentele ce-i prisosesc. „Este păcat, este amoral să le țin aici, stocate, cînd e atîta nevoie de ele în alte părți”.

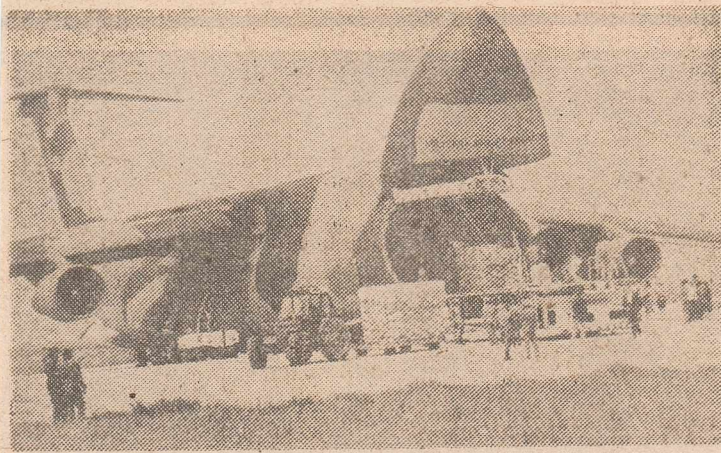
Este ceea ce am făcut de îndată după reîntoarcerea mea la București.

Ei bine, cum au ajuns aceste produse, atît de căutate, într-un dispensar comunal? Explicația e cit-se poate de simplă. Nordul Ardealului și zonele transilvane populate de etnie germană au fost și rîmin cu deosebire ținta ajutoarelor umanitare expediate din Austria și Germania. Multe mașini încărcate cu alimente, îmbrăcăminte și medicamente, unele sosite chiar din Franța și Belgia, încep distribuirea pachetelor îndată după trecerea frontierei cu România. Asta deoarece, nu odată, emisarii societăților și organizațiilor de binefacere se grăbesc să revină în patria lor, socotind, pe semne, prea lung drumul pînă în sudul țării. Cu toate acestea, Televiziunea cu operatorii ei comozî sau dezinformați, ne-au prezentat în deobște transporturi umanitare sosite în sud-estul țării. Ceea ce ne-a oferit o imagine globală de sărăcie. În realitate, transporturile umanitare către România sint mai numeroase, cantitățile de bunuri mult mai mari, dar cea mai mare parte se revarsă ca dintr-un corn al abundenței în nord-vestul României. Mi-am dat seama de această situație, vizitînd, la Bădăcin (județul Sălaj), Căminul spital pentru copii neuropsihici. Directorul așezămîntului, domnul Ștefan Horvat, ne-a asigurat că posedă, în stoc, medicamente străine pentru zece ani de acum înainte. Am mai aflat că tot aici cămările sint pline de alimente, iar copiii,

fiecare în parte, posedă, tot din donații, o garderobă completă de ultimă modă. Căminul a mai primit în dotare două autovehicule, un autoturism Mercedes și o camionetă Volkswagen. Nu știu ce fac gospodarii din Bădăcin cu atît de multe haine și medicamente, dar noi sintem siguri că, citînd aceste rînduri, se vor grăbi să redistribuie prisosul altor cămine din țară. Am mai poposit, în sfîrșit, conduși de inimoasa noastră însoțitoare, doamna Rodica Pușcas (din partea Inspectoratului pentru handicapați), la Căminul de bătrîni din Boghiș (același județ). Aici gazdele ne-au rugat să luăm parte, alături de cei internați, la un prînz obișnuit. Ni s-au pus pe masă bunătăți pentru care, la restaurantul „Athenae Palace”, ne-am fi golit punga de multe sute bune. Doamna Pușcas ne-a rugat să notăm că starea optimă a celor două cămine reflectă simțul gospodăresc al celor doi directori, domnii Schill și Horvat.

În fața acestei realități nu ne este deloc greu să bănuim că în multe alte așezări rurale zac stocate tone întregi de medicamente ce se depreciază, depășind termenul de valabilitate. Observațiile noastre vor trezi poate din somnolență funcționarii Ministerului Sănătății. Ii rugăm, de asemenea, pe cei ce posedă excedente de îmbrăcăminte și medicamente să anunțe revista noastră care va publica gratuit orice ofertă umanitară.

LIVIU TMBUȘ ■

Fotografie de GIG MOTOIANU ■

Mai deunăzi, în timp ce mă aflam într-o comună din nordul Transilvaniei, m-a lovit o boală păcătoasă. Și cum, de ani de zile, sint propriul meu pacient, nu mi-a fost greu să-mi pun diagnosticul: toxinfecție alimentară. Am dibuit și cărașul, transportului de microbi: o porție de frișcă luată de poftă în un restaurant particular din Oradea. Ei bine, mi-am spus de îndată, descumpănit și aproape disperat, de unde Talazol, antibiotice, vitamine într-un sat amărît aruncat la marginea lumii, cînd dai cu tunul și nu găsești asemenea remedii nici în farmaciile din orașe? Am făcut totuși o vizită Dispensarului

comunal, mai mult din dorința de a-mi verifica diagnosticul vizavi de părerea medicului curant. Titularul cabinetului, domnul Hans Orbán, m-a consultat cu mult profesionalism, admitînd că, într-adevăr, este vorba de o infecție intestinală, afecțiune ce îmi declanșase și o neplăcută tahicardie. La sfîrșit, spre totală mea surpriză și uimire, doctorul de țară mi-a dăruit gratuit patru cutii de medicamente de fabricație germană și franceză: Motilium („Laboratoires Janssen, Boulogne Billancourt) destinat combaterii vomismentelor, Imodium („fabricat de același laborator), un activ dezinfectant intestinal, Propabloc-40 („Azuchemie”

Românii nu sînt consumatori de droguri. Dar...

Sub influența aurolacului un tînr își violează sora

În satul Vlad Tepeș, județul Giurgiu, s-a întîmplat ceva ciudat.

În urmă cu cîteva luni au început să se organizeze întîlniri religioase în diverse locuințe. Veneau lumea bună a satului și foarte mulți copii. Organizator era un bărbat de vreo 50 de ani, Militaru Dumitru. Copiii cădeau în transă. „Cîntam și deodată nu mai știam de mine, își amintește Lilliana, o fată de 14 ani. Vedeam cum se mișcă imaginile în lcoane și cum începeau să vorbească. Îmi bătea inima foarte tare. Eram desprinsă de trup”. Petruța, o fată de 13 ani îmi povestește : „Mă lua cu căldură. Ceilalți copii spuneau că le amorțeau picioarele și nu-și mai simțeau corpul. Unii copii aveau vedenii”.

Ceea ce acești copii nu știau era faptul că se aflau sub influența unor substanțe

volatile (droguri). Acestea acționau asupra celor cu o constituție mai fragilă. Halucinațiile, starea de plutare, căldura sînt cîteva din efectele imediate.

Două luni după începerea acestor adunări, copiii devin somnolenți, unor fete li se face rău la școală. Doctorița din sat încearcă să afle ce se întîmplă. De undeva, nu am aflat de unde, se trage un semnal de alarmă. Inițiatorii acestor întîlniri renunță brusc la folosirea substanțelor volatile. Copiii observă că într-o bună zi ceva se schimbă. Lucrurile reintră în banal, nu mai aud voci, nu mai văd chipuri plutind. „Acum nu mai simt nimic”, îmi spune nedumerită Lilliana, încercînd să găsească o explicație. Absența momentelor „miraculoase” va duce la scăderea bruscă a numărului de participanți la aceste întîlniri. Lumea din Vlad Tepeș și-a propus să uite această întîmplare. Nu par deloc preocupați să facă diferență între credință și șarlatanie.

Aurolacul se găsește în orice magazin de chimicale și costă doar cițiva lei. Inhalarea se face de obicei dintr-un sac de plastic pentru a concentra vaporii. După inhalare te simți plutind, parcă ești beat și poți deveni agresiv. A doua zi apar stări de greață, dureri de cap, amețeli. Folosirea îndelungată a aurolacului produce perturbări comportamentale. Un număr alarmant de mare de copii apelează la acest drog. Cei mai mulți au între 12 și 14 ani, sînt înapoiți mental și provin din familii dezorganizate. După inhalarea vaporilor nu mai simt frigul și foamea. Au sentimentul că devin puternici, dar în realitate sînt sugestibili și pot fi ușor folosiți de cîi mari la furturi. Pe acești copii îi poți vedea prin trenuri, în gări, în preajma jocurilor mecanice, sînt niște dezmoșteniți ai soartei.

Mă voi referi însă la două cazuri care se abat de la regulă. Kiss Sandor din Gheorghieni, are 24 de ani. Sînt rare cazurile de adulți consumatori de aurolac. Inhalarea repetată de aurolac a determinat o dereglare psihică și frecvente manifestări de violență. Dintre numeroasele infracțiuni săvîrșite, cea mai odioasă este tentativa de a-și viola sora.

Special este și cazul unui băiat de 12 ani din București. El are o familie serioasă, preocupată de educația lui. La cinci ani a fost de față cînd mama sa a fost ucisă în mod violent. Apoi tatăl s-a

recăsătorit. Mama vitregă încearcă să-l ofere un cămin, dar el nu-și găsește locul. Vagabondează. Aurolacul este pentru el un mod de a uita acea scenă văzută la cinci ani, dar și o evadare. Visează întîlniri cu extraterestrii. Fiind un copil inteligent a înțeles că sub influența drogului poate fi ușor folosit de cei din jur. Chiar el povestește că în clipele acelea reacționează exact ca un animal. Își amintește că într-o zi se afla la etajul întîi al unui bloc abandonat de constructor. După ce a inhalat vaporii de aurolac, un prieten a spus : „Vine”. Fără nici un motiv s-a aruncat în gol. Folosirea frecventă a aurolacului va provoca modificări pe creier. Într-o bună zi mintea i se va întuneca. Poate asta și doarește.

100 000 lei gramul de heroină,
30 000 lei gramul de cocaină

Alcoolul și tutunul intră în categoria soft-drogurilor. Unii specialiști includ aici și cafeaua. Și acum cite ceva despre hard-droguri. ● Hașișul se extrage din rășină, marijuana din florile și frunzele de cîneșă indiană. Amîndouă sînt amestecate cu tutun și se fumează. Pot intra și în pregătirea unor prăjituri. După ce le consumi te simți relaxat, vesel, percepția muzicii și a culorilor este exacerbată. Hașișul și marijuana dau dependență psihică, fără ele viața devine insuportabilă. Efectul acestor droguri este asemănător cu cel al alcoolului. Cei care le fumează timp îndelungat sînt ca și morți, nimic din ce se petrece în jurul lor nu-i mai interesează. ● Produse de inhalat pot fi lacuri, diluanți, esențe. La noi cel mai folosit e aurolacul. ● LSD-ul este înghițit pe o bucată de zahăr sau sub formă de pilule. LSD-ul provoacă halucinații care sînt teribil de frumoase sau oribile. Uneori el poate acționa și la cîteva luni după ce a fost luat. LSD-ul nu creează dependență, dar consumarea lui presupune riscuri foarte mari, uneori se poate ajunge la stări asemănătoare demenței. ● Medicamentele, mai bine spus excesul de somnifere, analgezice, tranchilizante, stimulente. Obișnuința și

dependența se instalează imediat. Oamenii iau dimineața stimulente, seara somnifere. Recent s-a descoperit și tranchilizantele dau dependență, care le folosesc sînt speriați de ideea a pleca undeva fără a avea tablete ei. Folosirea îndelungată a acestor medicamente poate duce la modificări personalității. ● Drogurile sintetice

fabricate în diferite laboratoare clandestine. Compoziția lor este modificată necetate, iar efectul e mult mai puternic cît al drogurilor clasice. ● Cîmîna inspirată pe nas și mai rar injectată. Cîmîna pul o asimilează repede și apare o stare de euforie. Puțin timp după folosire instalează însă angoasa și iritarea. Consumatorii de cocaină au insomnii, se s epuizați, deprimați și trebuie să ia cîtități din ce în ce mai mari pentru simți efectul excitant. A început să

De la coviltire la cimitire

Nu putem trece cu vederea statistica alarmantă comunicată de poliție, potrivit căreia un procent foarte mare al infracțiunilor de violență este săvîrșit de către țigani. Cu mult înainte de evenimentele tragice din comunele Mihail Kogălniceanu, județul Constanța și Bolintin de lângă București, fapte asemănătoare s-au înregistrat și în alte locuri din țară, cum ar fi, de pildă, comunele Vadu Crișului și Vășad din județul Bihor.

Pălmuit și înjunghiat

„Domnu' ziarist, să nu-mi scrieți numele la gazetă din București decît cu inițiale G. V., că mă tem că mă omoară țiganii în bătaie, nu alta. Pe vremea lui Ceaușescu, în 1982, la noi în sat la Vășad a fost mare bai cu țiganii, că le-am pus foc la case, da' să vă spun și pentru ce am făcut noi asta. Cam de multă vreme paznicul de la saivanul din Vășad a observat cum, mereu, un țigan, pe nume Pișta, fură giștele oamenilor de pe cîmp. Azi așa, miine așa, paznicul n-a mai răbdat și i-a zis : „Mă, de ce furi giștele oamenilor, nu ți-i rușine?”. Pișta, nici una, nici două a sărit la bătaie și l-a bătut tare rău pe paznic. Atunci, un nepot al paznicului, pe nume Borș Ioan, l-a întrebat pe țigan : „Mă, de ce l-ai bătut pe unchiu?”. La care țiganul Pișta l-a amenințat cu aceste cuvinte : „Las' că te aranjez eu!”. Pișta (Oros Koloman) a mai îmbătat pe doi țigani, să-și facă, probabil, „corajie”, și apoi

s-au dus la nevasta lui Borș Ioan unde Pișta a spus : „Am să-i tai capul lui Ioani!”. O vecină i-a strigat : „Taci, mă, nu ți-e rușine!”. La care Pișta a replicat cu bărbăție sumețită de alcool : „Taci, mă, că te f...!”. Apoi pe ulița satului l-au zărit pe Borș Ioan care stătea pe o laviță cu vecinul lui, Moș Dumitru. Era sîrbătoare, parcă Rusalile ungurești, ei s-au apropiat de laviță, l-au insultat pe Borș Ioan, fiecare din cei doi i-a tras cîte o palmă și Pișta l-a înjunghiat în partea ficatului, după care au rupt-o la fugă. Victima a fost dusă la dispensarul medical de la Curtușeni și acolo și-a dat duhul. Răpus la vedere, pe uliță, în zi de sîrbătoare, vestea a răscolit tot satul. Fiecare familie și-a adus aminte cîte rele le-au făcut țiganii, un ciferist pe nume Dumitru Boitor s-a dus la biserică și a tras clopotul într-o ureche și oamenii s-au adunat, au ținut sfat scurt și au hotărît un singur lucru : să dea foc caselor țiganilor. Nu mai puteai trăi, domnule, din cauza lor. La bufet îți băga degetul în pahar să te îngrețosezi și să nu mai bei tu, ci el. După ce s-a pus focul, a fost o vizită a Ceaușescului în Bihor. Eva Feder, prim-secretar pe atunci, i-a povestit Elenei ce s-a întîmplat la Vășad. Lenuța, nervoasă, a cerut imediat condamnarea vinovaților și ridicarea caselor distruse. Acestea s-au ridicat în scurtă vreme, că așa a zis partidul, de către T.C.L. Marghita și C.A.P. Curtușeni în numai vreo 3-4 zile. Iar pe trei ro-

plapumă

și o variantă chimică a cocainei, sub forma unor tablete albe. E în pipe speciale din sticlă sau alb. Sub efectul căldurii aceste tablete se topesc, de unde și numele dat. Și a și crack-ul pot da tulburări respiratorii și de circulație care pot provoca ardeala. Supradoza este de asemenea letală. ● Heroina este extrasă din opiu din sucul fructului de mac alb și este în multe regiuni ale Asiei. Hese injectează sau se inhalează vaporii obținuți prin încălzire. Creează dependență. La prima doză de heroină apar simptome de mare bucurie, problemele de somn. Dar dozele trebuie să crească mereu, deoarece corpul se obișnuiește cu drogurile. Dacă încerci să renunți la drog apar probleme musculare, amețeli, insomnii, anorexie. În doze mari e mortal. Când dependent, a-ți procura drogul devine o preocupare.

„Un român nu consumă droguri” este o afirmație care te împiedică oriunde te duci să obții informații. Dar alcoolul, tutuci, tranșilizantele, aurolacul sunt în vogue! Ar fi deci necesară o rectificare: românii nu sînt toxicomani. De ce? Pentru că gram de heroină costă 100 000 lei. Un gram de cocaină e 30 000 lei. Nu cred că un român explicat de ce la noi nu există consumatori. După destul de multe informații am aflat o singură româncă toamnă, prostituată la Inter. Or mai târziu, dar nu am avut norocul să-i vorbesc. Există o rețea primitivă de circulație a drogurilor, beneficiarii ei fiind în primul rând studenții străini. În căminul Tei au fost găsite droguri la studenți greci: marijuana și câteva tablete de crack. Cei doi nu vindeau, erau consumatori. 175 g de hașiș au fost găsite la un alt student arab care locuia în România cu o româncă.

Un columbiaian are rude în România

România nu interesează în privința consumului de droguri, dar este un spațiu important pentru rețelele care pleacă din România și Pakistan spre Occident sau America. Pentru stoparea elanului traficantilor

tilor de droguri, Brigada antinarcotice colaborează cu Interpolul.

Iată povestea ultimelor capturi. Într-un compartiment al trenului Arad — București care venea de la Belgrad s-au găsit plicuri cu două kilograme de heroină ascunse sub o banchetă. Compartimentul era gol, în restul vagonului erau doar câteva persoane și nu a putut fi dovedită legătura vreuneia dintre ele cu acest transport de droguri.

Pe 1 iunie la Otopeni au fost găsite în bagajele unui cetățean afgan, rezident în America, 5 kilograme de heroină. Drogul a fost descoperit la controlul efectuat de compania PAN AM. Citeva zile mai târziu a fost arestat și un complice al acestuia, tot de origine afgană, dar cu cetățenie canadiană. În apartamentul pe care îl închiriasă în București avea două valize cu alte 5 kilograme de heroină. Captura face cam 7 milioane de dolari, iar destinația trebuia să fie în Statele Unite.

Un adevărat șoc a fost descoperirea unei filiere columbiene. Organizatorul este un columbian care prin '80 a fost student aici, și care apoi s-a căsătorit cu o româncă. Rețeaua trebuia organizată în familie. A contactat-o pe cumnata sa, tehniciană la o întreprindere din Cluj. Aceasta a acceptat să intre în traficul de droguri. Ea a primit din Columbia trei colete cu cărți pe numele unor colegi de serviciu. Ca să nu bată la ochi. În copertile cărților se afla cocaină. Odată ajunsă în țară, ea și un alt columbian au împachetat marfa în pliculețe, pe care după câteva zile le-au luat doi italieni. Aceștia au cumpărat două plăpumi, au pus plicurile în interior și au trecut fără probleme frontiera. „Cumnata” a primit 2 500 dolari. După câteva luni au vrut să repete operațiunea. Au sosit alte trei colete la trei colegi de serviciu. În urma unor informații primite de la poliția germană, Brigada antinarcotice a întrerupt însă circuitul. Au fost confiscate 10 kilograme de cocaină și arestați cei din rețea.

Specialiștii spun că în viitorii cinci ani românii nu vor deveni consumatori de cocaină sau heroină. După aceea, cine poate ști ?!

AURELIA BORIGA
Fotografii de SILVIU STAN

nume pe Nistor Emil, Gaiș Iacob Emil i-au condamnat răznea de a-și face dreptate, cîte 1 an și 6 luni închisoare. Ili și Iacob Emil și la cîte 1 ani închisoare pentru Nistor au distrugere în dauna avutului. În noaptea de 1 august 1990, 8 țigani înarmați cu revoleuri au atacat pe la ora 1 pe cei 4 paznici care păzeau o pepeni verzi de la C.A.P. Săptămîna a furat o căruță de pe ploare de vreo 10 mii de lei. Au toți unguri: Bandi Antal, Ili, Nagy Valentin și Simon menilor din satul Văsad le um frică să reclame la poliție și teama represaliilor țiganilor. Este bine cîne e hoțul, dar nu-l poți spune doar atît șefului de m' șef, n-a fost nime, n-a...

gangsteri din Tileagd

Rostas Antei și Rostas Noe, și precum și Czuczura Gheorghe Vișan pot dobîndi o trisate, întrucît li s-au întocmit trimiteri în judecată pentru la virste fragede a unor tîlporuri abominabile asupra unor guri lipsiți de apărare, cum heo, ne Balogh de 82 de ani, argiu, despre care se știa că agur pe str. P. Rareș nr. 1. Banyai Iren, de 78 de ani, singură pe str. Mioriței 4, că a adăugat Dumitru Uivarosani, de fel din Cefa, tîlhărit și parcul 1 Decembrie 1918.

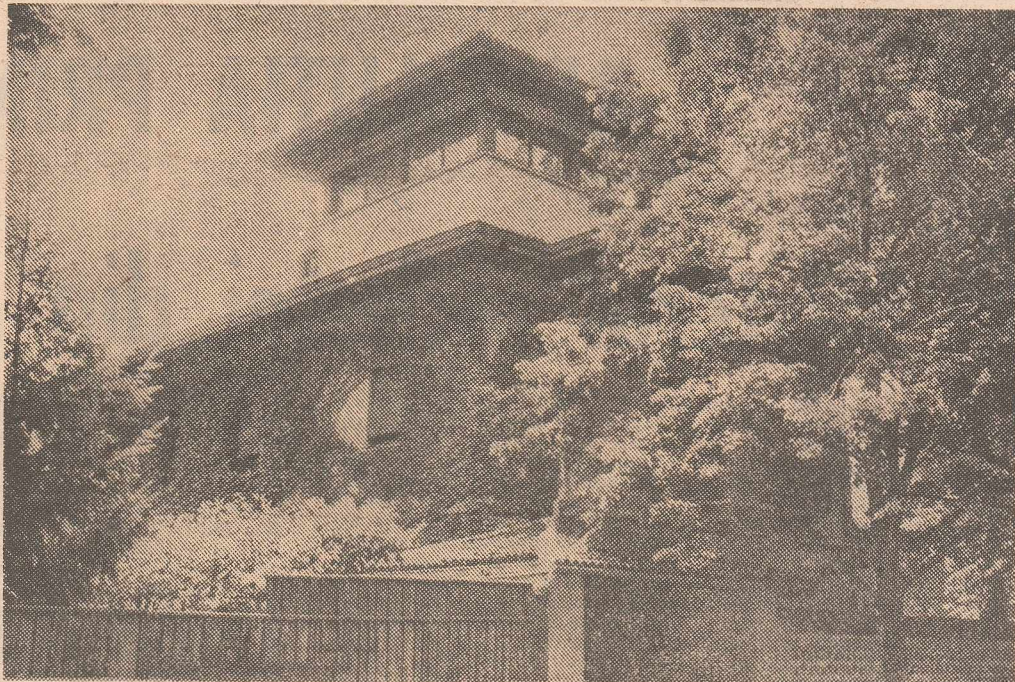
„Din cecetările noastre, îmi spunea dl. colonel Lazăr Cârjan, șeful poliției bihorene, rezultă că atacurile se îndreaptă, în primul rînd, asupra bătrînilor și asupra unor oameni aflați în stare de ebrietate. În localitatea Ciurmeșu poliția a reușit să aresteze pe Varga Gheorghe, autorul unor violuri comise asupra unor femei bătrîne, și pe autorii unor spargeri de locuințe — Lăcătuș Iosif și Berce Mircea — toți țigani. La Oradea au mai fost arestați Otvos Tibor și Horvath Sandor pentru tîlhării și Andrassi Bela pentru furt, de asemenea țigani.

Nu beți, că veți fi jefuiți !

Cea mai mare parte a victimelor agreate de țigani pe străzile Oradei au fost, la data comiterii actelor de violență exercitate asupra lor, în stare de ebrietate.

...Martin Iosif, în vîrstă de 52 de ani, de pe str. Birsei nr. 2, îmi relatează povestea sa chiar înainte de a intra să depună plîngere la procurorul de serviciu. „Pe la ora 21,30, în data de 16 aprilie a.c., ieșind din restaurant cam chelchelit, asta e adevărat, Doamne, fereste să zic nu, mă duceam spre casă ținîndu-mă de bicicletă. Fără să-mi dau seama, am fost urmărit pe str. Transilvaniei de doi țigani care, lîngă parcul Magnoliei într-un loc mai întunecat, mi-au cerut foc. Cînd am băgat mina în buzunar după chibrit, unul mi-a tras un pumn între ochi de am văzut stele verzi și celălalt s-a repezit în bicicletă. Am ținut însă de bicicletă iar țiganii strigau, culmea : „Hoțul ! Hoțul !” deși hoții erau ei, urlînd că eu le-am furat bicicleta. Pe unul din hoți îl știu, e țigan și fură biciclete, îl cheamă Radu, stă pe str. Piersicilor. Eu îi știu peăștia de pe vremea cînd eram paznic la Stațiunea pomicolă cînd au furat 240 de creșei din pepinieră și i-au vîndut la piață cu 200 lei bucata. Iertați-mă, mă duc înăuntru la domn' procuror !”.

PAȘCU BALACI
Fotografie de GIG MOTOIANU

Dolarii lui Rațiu

Evenimentele din 13—15 iunie 1990 s-au întors și pe o parte și pe alta. Vinovații se cunosc și nu se cunosc încă. Poli-securiștii căniți cu cărbune și mineri cu gînduri mai puțin bune, ne-au făcut harakiri. Zeci de persoane victimizate pe străzile unei capitale cit de cit europene. Într-un spectacol sinistru, singeros, demn de cel mai întunecat ev mediu.

În nefastele zile de 14 și 15 iunie 1990, după cum bine se cunoaște, au fost devastate sediile partidelor politice de opoziție ; au fost devastate și răvășite sediile ziarelor independente și ale acelei părți a presei care nu convine noii puteri. Au fost bătuiți măr oameni absolut nevinovați și au fost violentate persoane dinainte stabilite. Cu singe rece au fost uciși din nou tineri, din nou elevi și studenți, iar numărul lor nu s-a dat nici azi publicității.

Cazul pe care vi-l vom relata nu este singular. Dar este într-o oarecare măsură, intrucît i s-a întîmplat unuia dintre cei 3 (trei) oameni politici propuși pentru postul de președinte al României. Cazul în sine capătă, tocmai de aceea, o conotație și o greutate incommensurabile. Dacă unui fost candidat la președinție i se poate întîmpla așa ceva, ce i se poate întîmpla omului de rînd ?! Răspunsul este invariabil : orice ! Absolut orice.

Dosarul domnului Ion Rațiu poartă numărul 4270/1991 și a fost „strămutat” de la Tribunalul militar la Judecătoria Sectorului 1 București. A trecut 1 an de la devastarea casei acestui mare român și procesul se află încă pe rol. Concret vorbind, în 14 iunie 1990 la domiciliul d-lui Ion Rațiu din str. Armindenii nr. 4 din București au năvălit circa 200 de trupeți nepoftiți, căniți și necăniți cu cărbune. Ce să mai crezi ? După ce au cotoibăit în imobil și l-au întors realmente cu susa-n jos, la plecare au luat nicaiva suveniruri și un săculeț gri cu 100 000 dolari. Românii noștri slab informați au fost atît de mult „injecțiați” cu papionul lui Rațiu și cu dolarii lui verzi, încît mulți au ris pe sub mustață și s-au bucurat de tărășenia națională cu mineri și secu-polițiștii. Adică, de ce să ne sfi-deze Rațiu cu papionul său romantic ? De ce să aibă el 100 000 de dolari, cînd noi abia am văzut cum arată 1 dolar ?

În acest proces penal, strămutat din varii motive de către Curtea Supremă de Justiție, de la o instanță militară la una civilă, compare făptașul Petre Danciu, maestru minier la mina Aninoasa. Sînt deferiți de asemenea justiției și sînt arestați la această oră lt. col. Nicolae

Ion și plăt. adj. Cornel Dumitrescu, cadre ale Ministerului de Interne; aflate în iunie trecut în exercițiul funcțiunii, cadre militare aparținînd de UM 0215 București. Cetățenii Nicolae și Dumitrescu au devenit între timp simpli cetățeni și au fost arestați. Inițial le-au zburat epoleții pe apa Dimboviței. Apoi au fost arestați. Degradarea militară a survenit la 11 august 1990, după ce lumea civilizată de pe mapamond a văzut de ce barbare și acte reprobatibile sînt în stare o anume parte a poli-securității, diriguată din umbră de puterea neocomunistă.

Așadar, Nicolae Ion și Cornel Dumitrescu sînt arestați pe 22 august 1990. Nu-i așa, Ministerul de Interne a luat niște măsuri ?! De ce nu sînt în boxă cei care le-au dat asemenea dispoziții ? Este exact ca în Revoluția din decembrie '89. Vinovații de genocid, de crimă și de instigare la omor deosebit de grav, au căpătat grade și posturi ministeriale. Ulteriorul nu merge însă chiar la infinit la apă. Prin urmare, nu înțelegem rostul măsurii luate de Curtea Supremă de Justiție de a transfera cauza penală de la o instanță militară la una civilă. Chiar dacă ne străduim s-o înțelegem, scroafa moartă este aruncată din cazarma unei instanțe militare în curtea civilă. De ce ? Pentru a simplifica și așa lucrurile destul de complicate ? Numiți Nicolae Ion și Cornel Dumitrescu nu erau ofițeri activi în momentul făptuirii jafului ? Nu erau în misiune ? S-au dus ei de capul lor să-i prade locuința din Armindenii a d-lui Rațiu ?

Mai mult chiar, procesul durează de mai bine de 1 an ! De ce această tergiversare nepermisă ?

Ce va fi la 1 august 1991 în procesul Rațiu ? I se vor da omului banii ? Vor fi condamnați cei doi mineri de onoare și cu maistrul trei ? Vor țiri și pe alții în acest proces de pomină ? Vor spune ei deslușit cine le-a dat asemenea ordine criminale ? Vor recunoaște că au împărțit banii frățeste la un restaurant din Capitală ? Vor da vina pe o gașcă de țigani, care întîmplător se afla la fața locului ? Oare ce forțe politice oculte stau și în spatele acestui proces penal, ca în toate procesele politice ale Revoluției române, că justiția noastră, neputincioasă și legată la ochi, nu găsește nici teroriștii din decembrie '89, nici vajnicii mineri și secu-polițiștii din iunie 1990 ?

Vorba cuiva : om muri și om vedea !

DORIN SĂLĂJAN
Fotografie de GIG MOTOIANU

P.S. Cum era de așteptat, pronunțarea s-a aminat din nou pe 5 septembrie 1991. Vom reveni cu amănunte palpitate.

REVOLUȚIA PRIN RICOȘEU

Misterul rachetei din Militari

Din decembrie '89 încoace, bizarul și suspiciunea, enigmele și convulsii, necunoscutele și jumătățile de adevăr ne-au transformat existența într-un calvar surd. Din potențiale victime atunci, ne-am trezit spectatori neputincioși, care chiar dacă (se) întreabă cu obstinație cite ceva, nu primesc drept răspuns decât aceleași monocorde eschive, dublate de microase invitații la conciliere, consens și liniște. După toate cele întâmplate în ultimele 19 luni, obișnuința de altădată de a conversa „pe șoptite” revine în trombă, fără ca nimeni să aibă urmă de remușcări. Au dispărut oameni, cadavre, documente, fără a se întâmpla mai nimic. Au fost dezvăluite nenumărate „taine”, cu aceleași rezultate. Macularea a tot ceea ce poate însemna valoare morală, suficiența, scenariile abii orchestrate și instrumentale de actuală Putere, par să fi reușit să extenueze bunul simț și setea de justiție a omului de rând. Vinile sînt comune, erorile sînt comune — vor să ne învețe înscăunată de ieri și de azi. Responsabili pentru morții din decembrie (și nu doar aceștia!) trebuie să fie chiar morții înșiși, cei care-au ieșit în stradă. De fapt că noi, oricare, am fi putut fi răpuși de vreo „greșală”, acolo, și ea, am fi fost răspunzători tot noi înșine, pentru că existam.

Ceea ce s-a petrecut în noaptea de 22 spre 23 decembrie 1989 în cartierul Militari al Capitalei, ar fi putut avea urmări catastrofale. Nu se știe prea mare lucru. Sau poate nu se dorește să se știe. Noroc cu memoria oamenilor, rămasă nealterată. Nu, nimeni din cartierul Militari n-a uitat! Inexplicabila tăcere ce a pogorât peste cazul rachetei (proiectil? torpilă?) sovietice, defonate (?) și eșuate în curtea unei creșe de cartier, ridică multe semne de întrebare.

„Armata e cu noi!” — s-a strigat atunci, în draci. Și totuși...

OAMENII ÎȘI AMINTESC

PAULA DEDU (bloc 139, Militari): „Inițial am stat ore în șir la televizor cu soțul, cu sora, cu băiatul și încă o familie. Când au început apelurile acelea disperate de a sprijini Televiziunea cu orice preț, m-am apucat să pregătesc cite ceva de ale gurii pentru soldați și am coborât cu toții la mașină să plecăm spre str. Nufierilor. Era o spaimă generală și fereire! la un loc. Asta se întâmpla pe la ora 1 și jumătate noaptea (1.30 a.m. 23 decembrie 1989 — n.a.). În timp ce încercam în mașină și soțul se uita la motor, am văzut la un moment dat o lumină orbitoare pe cer, apoi, s-au auzit un vijit înspăimântător și o bufnitură puternică în apropiere, care a făcut pământul să se cutremure o clipă. Ne-am speriat și-am urcat în casă. Dimineață, când am ieșit, am aflat că noaptea căzuse o rachetă în curtea creșei de lângă noi. Ne-am dus să o vedem; era, într-adevăr, eșuată acolo. Avea o culoare verde-kaki, o lungime de 4-5 metri și motor la capăt. La început

ne-am putut apropia să o vedem bine. După aceea au venit (cine? — n.a.) și au pus pază. Știu că avea serie, număr și erau pe ea inscripții rusești. După 4-5 zile a venit armata și-a ridicat-o. Oamenii spuneau că ar fi avut drept țintă depozitele-archivă ale Securității, cele de-alături. N-a mai suflat nimeni vreo vorbă de-atunci”.

MORARU MARIA (asistent-șef al Creșei nr. 43, cartier Militari): „Păi, ca să spun cinstit, nici n-am mai discutat problema aceasta, că n-am mai avut ce să discutăm, că deja racheta-i dusă... Ce să mai spun? ... Sînt atîtea lucruri care s-au întâmplat și n-a fost nimic, că nici nu mai are sens să le mai discutăm. Știu că au venit cei de la unitatea militară de-alături (nu e vorba de o unitate militară, ci de o anexă a Direcției Arhivelor Statului — n.a.) și-au ridicat-o. Racheta a căzut noaptea. Aici era un paznic; îl chema Toader... și nu mai știu cum. E din comuna Roșu, păcat că a ieșit la pensie... (regretabil și ciudat — oricite eforturi am făcut pentru a-l găsi, nu am reu-

șit să-l aflăm! — n.a.). În creșă nu mai era nimeni, oamenii nu își mai aduceau copiii, eu nu eram aici, căci nu eram șefa aici. Atît (?)”.

NICOLAE ION (bloc 15, cartier Militari): „Am văzut o flăcără puternică, un foc mare pe cer. Cred că racheta a explodat în aer, prin cădere, frezându-se cu aerul. Dacă ar fi explodat în țintă, ar fi zburat toate blocurile! Am mers a doua zi dimineață la locul unde a căzut, în curtea creșei și am văzut-o. Era verde-închisă la culoare și în afară de semnul de armată avea și o inscripție cu caractere rusești. Avea vreo 5-6 metri lungime și i se vedea înăuntru încărcătura: două bidoane, ca să zic așa, de dimensiuni apreciabile. Posibil ca parte din ea să mai fi fost încă activă. Din cite am auzit, s-ar fi desprins un corp din ea în aer, care ar fi căzut în zona autogării Militari (din investigațiile întreprinse, informația nu se confirmă — n.a.). Dato-

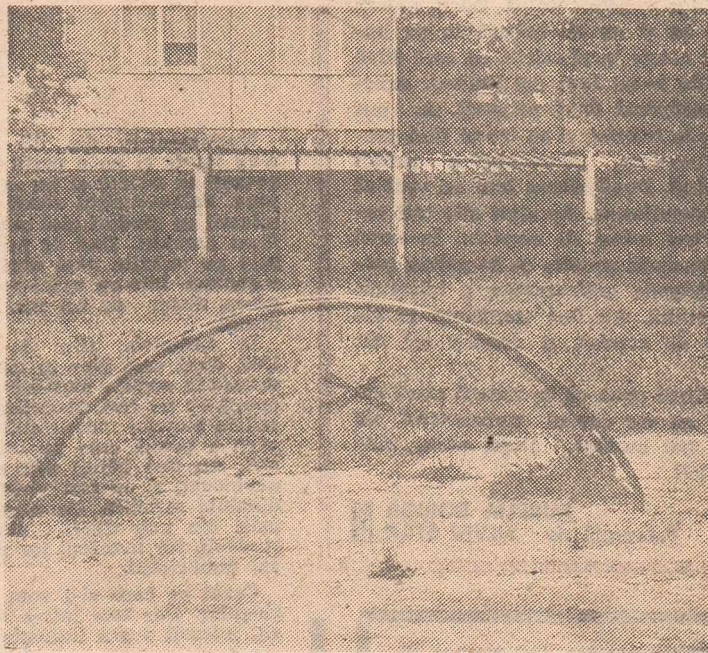
rită exploziei din aer s-au spart multe geamuri pe la blocuri, în jur... Inițial crezusem că e vorba de un cutremur! Probabil că a fost neutralizată în aer, eu știu?... Cu toate astea, încărcătura mai avea, am văzut cu ochii mei! A stat poliția ulterior lângă ea, a păzit-o pînă cînd a venit armata și-a luat-o. Feciorul meu mi-a spus că a mai căzut una la fel, în Lacul Morii, lângă barajul Ciurel, pe Dimbovița. Auzit că au venit scafandri și au scos-o din lac. M-am mirat citind ziarele că se scrie despre toate fleacurile, numai despre racheta asta misterioasă nici un rînd!”.

STEFAN HURMUZACHE (director adjunct în cadrul Direcției Generale a Arhivelor Statului): „În noaptea aceea, dacă mi-aduc bine aminte, mă aflam la Direcția Generală. Am venit acasă cu mare greutate (stau aproape, în zonă) și imediat vecinii m-au întrebat dacă e adevărat că pe Arhivele Statu-

lui de-aici, din Militari, a căzut o rachetă. A trebuit să dezmint imediat, fiindcă răspunzînd de aceste pavilioane, salariații m-au anunțat în timp util (? — n.a.) că explozia, zgomotul, spargerea geamurilor nu au afectat unitatea noastră. Au început să circule zvonuri imediat că ar fi fost vizate pavilioanele noastre și depozitele care, chipurile, ar fi aparținînd Securității! Nici vorbă de așa ceva. Trebuie să subliniez și aici că nu am avut de-a face cu Securitatea. Despre racheta ce să vă spun? Nu știu cine a ordonat folosirea acesteia, nici de unde a venit: din elicopter, dintr-o unitate, din avion?... Nici măcar tipul acesteia nu-l cunoaștem! (Pare cel puțin straniu, în condițiile în care contactele d-lui director adj. cu cadrele militare sînt destul de strînse — n.a.). Noi am fost bucușori (sic! — n.a.) că nu am fost direct vizati. Altfel, s-ar fi distrus o bună parte din documentele istorice de valoare inestimabilă, pe care le deținem. Ar fi fost o mare pierdere, un adevărat dezastru pentru istorie!”

GHEORGHE ȘEITAN (preot paroh, biserica Valea Lungă, Militari, lângă creșă): „Am stat noaptea aceea vreme îndelungată în stradă. Treceau grupuri de elevi, de tineri, cu steaguri tricolore fără stemă. Nu erau însoțiți de nici un profesor. Cînd s-a mai liniștit afluența, ne-am retras acasă. Am stat la televizor și întîmplător, pe la 1.30-2.00 am ieșit în curte. Atunci s-a întîmplat, de-am zis că ne ducem pe lumina aiaaltă cu toții. A venit așa, ca o flăcără de sus și a căzut racheta alături, în curtea căminului (creșei — n.a.). De explodat, n-a explodat. Suflul a fost foarte puternic, s-a deschis poarta și a fugit ciinele din lanț, de nu l-am mai văzut nici pînă astăzi. Am resimțit căderea rachetei ca pe un cutremur. A doua zi a fost anunțată armata, care a venit, a cercetat și... pe noi nu ne-au mai lăsat să ne apropiem. Cînd au ridicat-o, nu știu. Am avut noroc mare. Altfel, cred că s-ar fi prăpădit tot cartierul. Cred că și Cotroceniul ar fi sărit în aer! Ultimul amănunt pe care mi-l amintesc este acela că atunci cînd a căzut racheta, se auzeau din înalțuri zgomote desluite de avion”.

ADRIAN PASCU (bloc 139, cartier Militari): „În noaptea

Timpul

drumeției

BALADA DOLARULUI LA EL ACASĂ! (1)

Dolarul e puternic fiindcă e muncit pînă la ultimul cent. Noi știm viața americanului din filme și cărți. Aici nu se arată cum lucrează omul de rând. În filme și cărți ni se povestește doar cum pot fi cheltuiți banii, nu cum se obțin. Ne minunăm cînd vedem pe ecran beșugul unui mare magazin, dar nu băgăm de seamă că femeile de la casă stau vesele în picioare. Unde a-i de-a face cu publicul nu există scaune. Cînd nu e lume la cumpărături, casierile schimbă la nesfîrșit etichetele cu prețuri. Sau completează stocuri de marfă în rafturi. O casieră din Montreal mi-a spus: „programul meu zilnic e o treabă pentru sclavi”.

Am cunoscut mai multe categorii de români, exilați și emigranți, unii avuți, alții cu un venit modest și toți mi-au vorbit, cu un soi de admirație dublată de stupeoare, despre ce-au simțit în primele luni de trudă americană, sub presiunea unor motive pe care nici nu le bănuiau.

Nu intenționez, firește, să critic sistemul socio-economic american. Nici casieră din Montreal nu-l critica observînd rigorile excepționale ale slujbei ei. Dacă nu-și părăsea serviciul, înseamnă că avea mai multe pricini să rămînă, decît să-și ia altul. Prima cauză ar fi că

dolarii îi intrau sigur și ritmic în buzunar. Salariul cel mai mic, în S.U.A. și Canada, e de minimum 5 dolari pe oră. Voi povesti ce-i acela un dolar în America de Nord, fără să recurg la subtila corecție pe care canadienii le învecă ori de cite ori se compară cu vecinii din sud. Ori la argumentele cetățeanului din S.U.A. cînd e să compare prețurile la țigări și băuturi. În Canada, într-adevăr, băuturile și țigările sînt mult mai scumpe, dar aerul e mult mai pur și iarba mult mai verde. Pierderea se compensează. Cit despre dolarul canadian, deși e mai slab cu 15 procente decît cel din S.U.A., tot o monedă foarte puternică e. Adică tot dolar.

Zeflemeaua națională română tîndu-neori să atîngă o instituție — dolarul — ce merită a fi înțeleasă și respectată. Cînd dai jos un Dumnezeu, trebuie să pui la loc altul mai bun. Am dat de pe soclu toți dumnezeii unui mod de viață care, în nimicnicia lui, avea o coerență și în loc am așezat idolul îmbogățirii rapide, fără efort. Ca și dolarul, care e puternic fiindcă are mai multe acoperiri — în aer, în secole de investiții și privațiuni, într-o filozofie de angajării frenetice, în nu importă ce activitate, în competiția individului cu el însuși — moneda națională a României poate să se întă-

rească numai schimbînd vitezele. Sîntem în situația de a trece din viteză a doua direct în a cincea. Asta trebuie să știm despre dolar: că e obținut în viteză a cincea.

DE CE SE CONSIDERU NUMAI VENITUL ANUAL.

Una din întrebările care nu se pun în America e aceasta: cit cîștigi pe lună? Întrebarea nu se pune mai întîi fiindcă nu e cuviincios să-ți bagi nasul în viața celorlalți. În al doilea rînd, fiindcă bilanțul familiei se întocmește anual. Se admite că un venit sub 20.000 \$ e modest. Aceasta e prima treaptă. Poți s-o numești treapta sărăciei, numai că e o greșală. Există numeroase soluții prin care strîmtoarea, la cel cîștit și harnic, poate să arate decent. Veniturile încep să fie bunăsoare și bune cînd urcă spre 60.000 \$ anual. Pînă într-o 100.000 \$, venitul indică slujbele bine plătite. Multi oameni, pe lângă banii din leafă, au încă alții provenind din afaceri. Un inginer electronist, după ora 17.00, o ajută pe soția lui, care are un mic business la un magazin universal: face corecții la confecțiile pentru femei. Un inginer constructor conduce, după ora 17.00, un taxilimuzină. Un broker la bursă vinde, sea-

ra, cu un procent de desfaceri, „Enciclopedia Britanică”. Un inginer, un farmacist, un economist și alți citiva amici cumpără case vechi cu multe apartamente, le repară și cu chiria obținută achită ratele împrumutului la bancă. După 10-15 ani devin proprietari ai caselor pe care continuă să le închiriază sau să le vîndă, dacă nu vine o recesiune. Acum, în S.U.A. și Canada e recesiune. Casele nu se vînd sau se dau, de nevoie, pe un preț de nimic. De fapt, nimeni n-ar vinde acum imobile, numai că, fiind recesiune, unii își pierd serviciul și nu mai reușesc să achite regulat ratele la bancă. Nu prea există „cetățean simplu” care să nu aibă datorii. Deși pare ciudat, mărimea datoriilor arată că ești un bun cetățean. Cine achită ratele la termen primește alte împrumuturi. Trebuie, adică, să fii prins într-un mecanism de tipul împrumut-rată-dobîndă ca să fii credibil. Ai o motivație serioasă pentru a te integra: sistemul asigură un cîștig constant sau în creștere. Contul din bancă te ajută să treci peste momentele dificile.

Chiriile sînt foarte mari în zonele centrale și în casele cu apartamente mari. Pentru chiria unui apartament nou la bloc ocupat de o familie cu venit mic sau mic spre mediu se percep sume, totuși, mari: o garsonieră într-unul din cartierele New York-ului face 300-400 \$. Un apartament cu două dormitoare și o cameră de zi la Toronto, în cartierele noi, se închiriază cu 500-600 \$. Un apartament cu 3 dormitoare într-un bloc de bună condiție — cu piscină la subsol și garaj subteran, cu saună și alte fara-fasticuri: 1.000 \$. Decît să fii chirieș, mai bine îți cumperi casă. Decît să-ți cumperi casă, mai bine îți-o clădești singur. Pricoperea, meseria, sînt plătite ex-

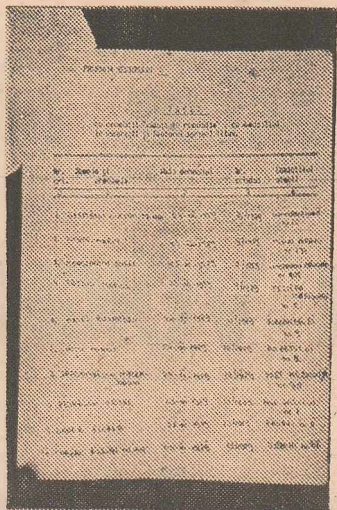
de 22/23 decembrie '89, întorcându-mă de la Televiziune, am văzut foarte multă agitație în fața blocului. Trecind pe lângă creșă, am văzut ceva arzând în flăcări în curte, dar n-am dat importanță pe moment. Când am dat să intru în scară, am întâlnit două familii care povesteau despre o rachetă care ar fi explodat deasupra Pieței Veteranilor și care ar fi căzut chiar aici, în curtea creșei. A doua zi am trecut pe-acolo să o văd. În principal din ea rămăsese partea motorului.

FĂRĂ CONCLUZII – AȘTEPTĂM PE GODOT !

Ne oprim aici cu suita măturii. Un întreg cartier ȘTIE. A FOST MARTOR și ARE DREPTUL LA ADEVĂR. Cât timp eei abilitați și în măsură să explice (verosimil!) dramatica „poveste” a rachetei — am vizat aici Ministerul Apărării Naționale — vor găsi, sperăm, suficient timp, bunăvoință și coerență pentru a oferi tuturor lămuririle necesare, nu putem conchizi. Nu vom face decât să formulăm cîteva întrebări la care M.Ap.N. va avea șansa (sau onoarea, cum doriți) să răspundă deschis cititorilor prin intermediul revistei noastre. Așadar :

- 1) Despre ce tip de rachetă este vorba ? Se confirmă faptul că respectiva rachetă era de fabricație sovietică ?
 - 2) Ce unități militare din zonă aveau (au) în dotare astfel de rachete ?
 - 3) Ce putere de distrugere are o astfel de rachetă ?
 - 4) Cine și la ordinul cui a folosit asemenea rachete ?
 - 5) Cite asemenea rachete au fost lansate în țară în perioada Revoluției ?
 - 6) În ce scop se folosește de obicei o astfel de rachetă ?
 - 7) Ce obiectiv-țintă viza respectiva rachetă ?
 - 8) Cine poartă răspunderea urmărilor care s-ar fi putut înregistra în cazul unei perfecte funcționalități a respectivei rachete ?
 - 9) Ce măsuri s-au dispus ulterior în legătură cu „misteriosul caz” ?
- Așteptăm cu înfrigurare cu toții. Veni-va, oare, Godot ?

CRISTIAN PAVEL ■

Din ce în ce trece mai mult timp, peste numele și mormintele eroilor se aștern, tot mai mult, praful și uitarea. Despre ei se vorbește mai puțin, iar „cinstirea eroilor” capătă o aură plină de generalitate. Și devine tot mai superficială. Am reușit, de curind, printr-o întâmplare de excepție, să intru în posesia unei liste complete cu eroii din București și împrejurimi, care conține, pe deasupra, și alte date foarte utile. Această listă are aerul (și statutul) unui document (am putea spune chiar: de epocă) — și, credem noi, este greu de găsit. Ea ne poate lămurii în privința unor stări de fapt din decembrie '89, dar ridică, la rândul ei, și multe semne de întrebare. După informațiile pe care le dețin, lista ar fi trebuit să fie gravată în întregime pe unul din monumentele dedicate memoriei celor care s-au jertfit pentru libertatea noastră. Deși inițial acest lucru a fost aprobat, inițiativa a fost, ulterior, refuzată. Nici pînă acum numele lor nu au apărut undeva. De ce? Motivele rămîn necunoscute. Același mister post-revoluționar le învăluie pe toate. Cercetînd lista cu pricina (pe care am avut grijă să o fotocopiez din timp), am rămas cu sinistru impresie că morții din decembrie au „jucat” la o diabolică „ruletă a morții”. Care vor fi fost regulile ei ?

1. SECTORUL PATRU – SECTORUL-EROU ?

Să privim cu atenție statisticile acestor „decesuri” (ca să fim în ton cu felul în care este intitulat tabelul cu pricina) și să încercăm să extragem niște

Eroii din decembrie și „ruleta morții”

concluzii. Prima impresie (izbitoare!) care se impune este că „distribuția pe sectoare”, a eroilor este cu totul ciudată, dacă nu de-a dreptul stranie. Din totalul de 348 de eroi (pe care-i cuprind listele ce le dețin, stampilate, semnate, parafate de mai-marii momentului), din sectoarele 6, 5, 2 și 3 sînt numai 39! Adică 11 din sectorul 2, 12 din sectorul 3, 11 din sectorul 5 și doar 5 din sectorul 6. Sectorul 1 a fost mai generos cu jertfa sa sfîntă de sînge: 54 de eroi. Însă abia acum urmează „bomba”: din sectorul 4 sînt, nici mai puțin, nici mai mult, decît 247 de suflete dăruite Revoluției! Ceea ce mi se pare atît de uluitor — și este intru totul evident — e faptul că nici sectorul 1, nici sectorul 2, care ne-am fi așteptat să fie primele într-o astfel, de tristă statistică, nu pot „concura” măcar cu sectorul 4! De ce-ar fi firesc să stea lucrurile invers? Ce obiective fierbinți au fost în sectorul 4? Pe cînd în sectorul 1 este Televiziunea, C.C.-ul, Piața Revoluției, Universitatea, Piața Romană, Piața Victoriei, Casa Presei Libere, marile artere spre aeroporturile Otopeni și Băneasa, Gara de Nord, multe ministere — și altele! În sectorul 2 se găsește stadionul DINAMO, în apropiere clubul DINAMO și sediul Miștii (de pe șoseaua Ștefan cel Mare), Folișorul de Foc, sediile multora dintre ambasade... Restul, cei 8 eroi încă nepuși la număr, sînt de loc din Sectorul Agricol Ilfov: 3 din Otopeni și 5 din comuna Balotescu.

2. SARABANDA ZILELOR DRĂCEȘTI

O statistică a zilelor în care au murit cei mai mulți dintre eroi ar avea și ea bizareriile ei. Ar plasa în fruntea acestor

cumplito și de neuitat zile de decembrie, prima zi de Crăciun, 24 decembrie, zi cînd în București s-a tras îndrăcit aproape peste tot. Cu totul de neexplicat apare cifra morților de pe 21 decembrie: numai 11, dintre cei cu domiciliul în București. Ori atunci, bine știu, au murit, foarte mulți studenți. Și toți din București, deoarece grijuliile cadre didactice comuniste expediaseră, după cum ne amintim, studenții din provincie acasă cu două zile înaintea primului marel. Au fost ei numai 11? Iar pe 22, după aceleași liste pe care le avem sub ochi, au murit doar 41. Rămîne o stranie impresie că mai lipsesc dintre victime. Pînă și celelalte cifre par micșorate surprinzător de mult: pe 25 au murit 42 de eroi (repet, e vorba numai de cei domiciliați în București și împrejurimi), iar pe 26 decembrie, 31. Cît privește zilele de 27, 28 decembrie, ele au 3 și, respectiv, 5 morți. Urmează zilele de 29, 30 și 31 decembrie, care se află la egalitate: cîte un mort pe zi. Celălți eroi au reușit să treacă „dragul” dintre ani: au date de deces pe cît de haotice, pe atît de anapoda. Spre exemplu: Stărcu Ștefan (5 ianuarie 1990), Stan Silviu (14 februarie 1990) și Constantin Gheorghe-Ioan (14.01.1990).

3. ALTE CIUDAȚENII ALE REGISTRELOR DE DECES

Însă jocul derutant al cifrelor nu se oprește aici. Bunăoară, încurcate-s, Doamne, căile certificatelor de deces! Spre exemplu, Dobre Ion, mort pe 24 decembrie 1989, are certificatul de deces 5554/1989, în timp ce Basma Chiriac are numărul certificatului de deces

5564/1989 și este mort pe 25 decembrie 1989. Toate bune pînă aici, dar Stancu Ion, decedat pe 23 decembrie 1989 are certificatul de deces eliberat cu numărul 5557!! Deci Stancu moare înaintea lui Dobre cu o zi și are certificatul de deces eliberat cu o zi mai tîrziu ca acesta, cu un număr cuprins între celelalte două! Pe urmă, peste 15 eroi decedați în zilele de 22, 23, 24, 25 decembrie (și următoarele), aparținînd aceluiași faimos sector 4, au decesele înregistrate în 1990, „în vrac”, cu numere de înregistrare foarte apropiate (nr. 12, 14, 16, 18, 22... 36, 40, 42, 44, etc.). Și exemplele pot continua !

4. EROI SAU „CĂZUȚI ÎN REVOLUȚIE” ?

Sîntem aproape siguri, după această faimoasă contabilitate pristaniană, că lista este departe de a fi integrală. Singurul care are pomelnicul întreg al eroilor este, probabil, Dumnezeu. Însă ceea ce ni se pare de-a dreptul o blasfemie, dincolo de denumirea care li se dă (adică decedați) este formularea de un laconism cu două înțelesuri, jignitor chiar: „TABELUL cu decedații „căzuți în revoluție” cu domiciliul în București și sectorul agricol Ilfov”. A pune „căzuți în revoluție” între ghilimele echivalează cu însăși contestarea calității de jertfitori pe care o merită acești pătimitori ai neamului. Le reamintim celor în cauză (care se indeletnicesc cu tablele) că sus-numiții sînt eroi. Cît privește starea registrelor de deces, ne gîndim la zilele de 13—15 iunie, cînd credem că, printr-o oarecare (tristă) simetrie, registrul consemnînd decesurile din 13, 14, 15 — poate chiar și 16, 17 iunie — fie el real sau măsluit, ar fi unul din documentele centrale care ar clarifica, într-un mod mai transparent, situația acelor zile, deopotrivă tulburi.

MIHAIL GĂLĂȚANU ■

Fotografie de SILVIU STAN ■

cepțional. Unul din canadienii care, după slujbă, face reparații la casele cumpărate împreună cu amicii săi percepe, la fiecare oră lucrată pentru întreținerea locuințelor sau mici reparații, 15 \$. Pentru românii care s-au deprins să înmulțească dolarul cu 200 lei, pare mult, pare enorm. Românul nu știe însă că din tot ce încasezi se rețin impozite. Cu 5 \$ pe oră rezisti, dar nu trăiești. Poate că rezistatul acesta e mai îmbelsugat ca traiul într-o familie cu venit mediu din România. Americanii însă nu se compară niciodată cu românii. Cînd John ciștigă, vecinul lui se gîndește: cum fac să ciștig și eu ca el. Nu cum să fac să-i moară capra! Aici e secretul bunăstării Americii: competiția prin exemple din imediata vecinătate.

Iată ce mai costă în viața de toate zilele: asigurarea mașinii (în funcție de prețul de achiziție: de la 800 la cîteva mii \$, anual), felurite alte asigurări (de bunuri, de persoane) alte sute sau mii.

Din tot ce ciștigă, o parte însemnată merge la asigurările sociale, în fondul de pensii. Nu poți să nu plătești fiindcă nimeni nu poate să achite un pat de spital dacă nu-i asigurat. Pe un taximetrist, care a avut un accident și și-a boțit fața, l-au costat operațiile estetice și de tot felul peste 30.000 \$. O radiografie dentară costă 50 \$, o plombă 150—200 \$. Acestea sînt costuri mici, pentru oameni mai nevoiași, la medici modesti. De aici în sus încep de fapt cheltuielile. Se plătește taxă anuală pentru cartierul unde ai casa. Un apartament la Montreal, într-o zonă cu oameni bogați, iubitori de liniște, curățenie și protecție înseamnă o taxă anuală specială de 8.000 \$. Pentru aceiași bani ai exact ce-ai contractat cu primăria. Pentru un apartament de 10—15 camere situat într-o casă oarecare

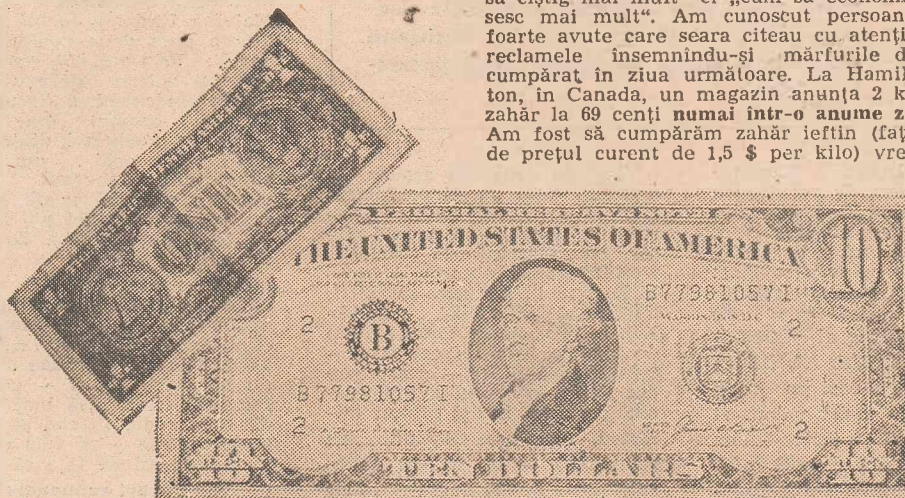
dintr-o zonă oarecare a aceluiași oraș taxa e de 1.500 \$. Mîncarea și îmbrăcămintea practică nu costă — spun americanii. Ea nu costă practic în comparație cu chiria. Fiindcă de fapt, costă. Totul, absolut totul costă. Se vinde carnea cu livra, nu cu kilogramul. Rotunjind prețurile pe întesul — la kg — al europeanului, carnea cea mai ieftină (pulpele de pasăre, ficat, porc gras) îți ia 2—3 \$ per kilo. Cît două bilete de autobuz. Un pachet cu 6 pulpe mari de pui face 1,20—1,40 \$. Nu e scump, veți zice și nu greșiți. Legumele sînt mai scumpe: cartofii — 1,5—2 \$, roșiile — 3—5 \$, bananele — 1 \$, citricele și portocalele — 1,5—2 \$. Totul e evaluat la cîteva dolari măsura.

Ness-ul se vinde, de regulă, în borcane de 200 gr, de la 2,5 — la 6 \$; cafeaua la fel. Cele mai scumpe preparate din carne ajung la 15—20 \$ kg. Prețurile, așa cum vi le istorisesc eu nu spun nimic, dacă nu precizez că regula comerțului e ca prețurile să fie din ce în ce mai mici. Mai mici de la un magazin la altul, de la o zi la alta. Fiecare comerciant inventează zilnic ceva spre a te convinge că ai făcut o treabă bună cumpărînd de la el. În cutia de scrisori găsești permanent reclame ale rețelelor de magazine care anunță reduceri. Cuvîntul „sale” (economie) apare mai frecvent decît oricare altul în vorbire, în paginile ziarelor, pe ferestrele super-market-urilor. Cuvîntul de ordine al americanului nu e „cum să ciștig mai mult” ci „cum să economisesc mai mult”. Am cunoscut persoane foarte avute care seara citeau cu atenție reclamele însemnîndu-și mărfurile de cumpărat în ziua următoare. La Hamilton, în Canada, un magazin anunța 2 kg zahăr la 69 cenți numai într-o anumite zi. Am fost să cumpărăm zahăr ieftin (față de prețul curent de 1,5 \$ per kilo) vreo

patru oameni. Smecheria era că nu puteai să cumperi decît strict 2 kg de persoană. Ei, bine, zahărul acela ieftin ne-a scos din buzunare încă 100 \$. Dacă tot eram în magazin și dacă tot ne-am amintit că ne lipseau din rezerve orez, fasole, sucrici, carne, etc... Comerciantul ieftineste marfa continuu, deoarece are o multime de posibilități pentru a reduce cheltuielile pe ansamblu. Una din posibilități: să vinzi mult. Cînd ajungi în situația de a pune marfa în galantar la limita prețului de achiziție, e mai convenabil s-o faci cadou societăților de binefacere. Multe confecții merg periodic la magazinul pentru săraci ale „Armata Salvării” sau ale unor organizații de bunăvoință „good will”. Secretul darurilor e următorul: tot ce se donează se scade din impozite. Legea e bună în America, trebuie să trăiască toți cel puțin decent, indiferent de ciștig.

Există și oameni care ciștigă din pierdere. Spre exemplu, la Montreal, cumpărăm piine (1 \$ — 3 piini sau 2 piini și 1 cozonac la dolar) din magazinul unui portughez. Deși piinea proaspătă costă 1—3 dolari bucata. Portughezul aduna marfa nevinduată din ziua precedentă și o valorifica (în ciștig) cu o treime din preț. Practic, nu se află lucru — de la aparate electronice, de fotografii la bijuterii — care anul acesta să nu coste mai puțin ca anul trecut. Am cumpărat în 1991 multe cărți ieftine. Același cărți care anul trecut erau scumpe. Romane care în urmă cu 2—3 ani se vindeau cu 15—20 \$ exemplarul (prețul curent al unei noutăți) pot fi găsite la librăria „Strand”, pe Broadway, cu 5 \$ sau cu 5 \$ două. Sau cu 50 cenți bucata. În America totul e posibil. Singura chestiune e să știi.

TUDOR OCTAVIAN ■

Dragi prieteni români,

Uneori ne vine greu să credem că putem cunoaște oameni din alte țări la fel de bine ca pe proprii noștri vecini. Dar în acest moment al istoriei planetei noastre putem vorbi la telefon în toate colțurile lumii și putem zbura în toate colțurile lumii într-un miracol numit avion. Tehnologia de care noi oamenii simțim răspunzători de a o fi creat ne apropie mai mult și mai mult, iar această este cu siguranță o binecuvântare.

Aș dori să știți că acei mulți oameni minunați din țara dumneavoastră, care sunt atât de preocupați să îndrepte lucrurile pentru compatrioții lor în durere și suferință, găsesc suflete deschise în întreaga lume. Aceste prieteni vor face mult bine. Există atât de multe de făcut pretutindeni, dar numai dacă fiecare om în parte va da tot ce are mai bun, va ierta greșelile, își va învăța meni-rea și va dăruia mereu, lumea

va deveni mai bună pentru generațiile viitoare.

Privind țara dumneavoastră, vedem rezultatele gândurilor bune și ale sacrificiilor, care acum primesc un sens. Anco- rați-vă de orice speranță.

Îmi pare că ni se cere doar să nu disperăm. Orice cruzime sau lăcomie sau nedreptate ce ar fi pe cale să se înrădăcească va primi un răspuns prin energia binelui, care va învinge în cele din urmă. Nici un gând bun, nici o faptă bună nu se irosește vreodată, nu numai în tărâmul final al recompensei spirituale, ci și aici, pe pământ, unde fiecare dintre noi este marcat de exemplele de curaj și perseverență ale semenilor noștri.

Multă dragoste, vouă, tuturor, și multe mulțumiri acelor prieteni pe care i-am întâlnit deja — care au făcut față cu un suflet și cu un gând curat atitor încercări.

JON VOIGHT

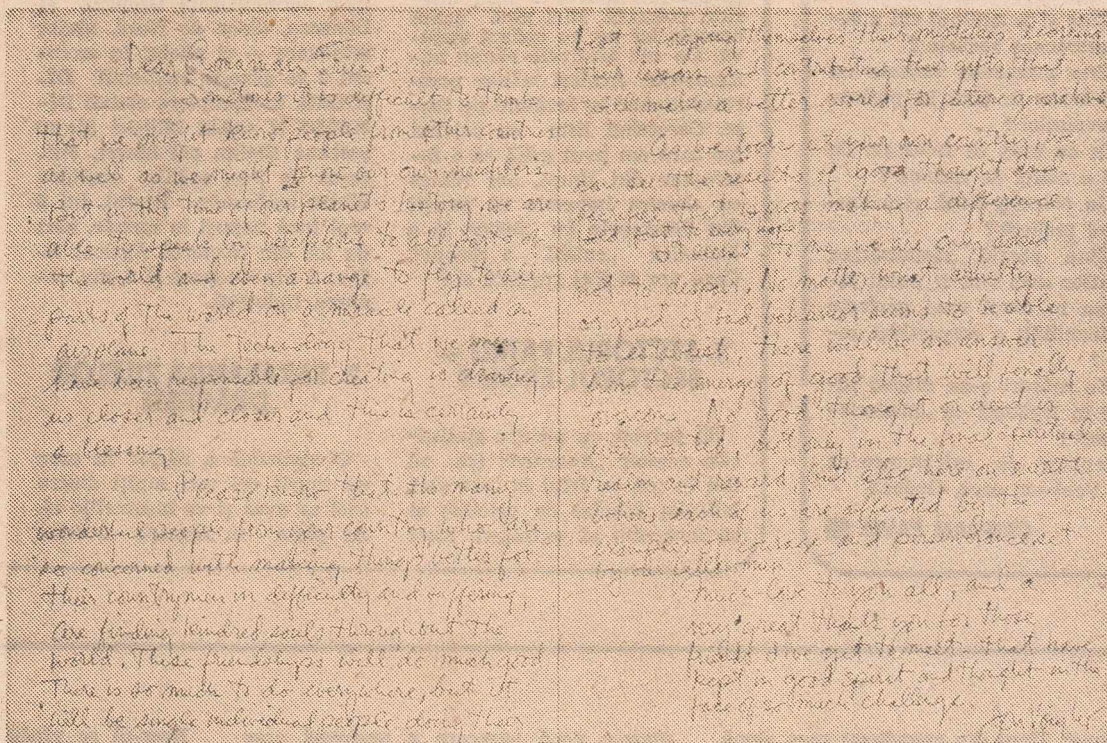
Un mare actor american, JON VOIGHT, se adresează românilor

Campionul, Trenul de fugă, Cowboy-ul de la miezul nopții, Întoarcerea acasă — iată câteva dintre filmele în care l-am admirat pe marele actor american Jon Voight pe care, dintr-o întâmplare, l-am cunoscut la o serată dată la Los Angeles în cinstea Danei Nane, Miss România 1990.

Am avut ocazia să stau îndelung de vorbă cu el, am realizat și un interviu în exclusivitate pentru Flacăra care va apărea într-unul din numerele următoare. Cel care a jucat alături de alte celebrități ale cinematografiei mondiale precum Jane Fonda, Dustin Hoffman, Faye Dunaway este în viața de toate zilele fără ifose, cordial, acceptând ușor amuzat rumoarea care se stirnește în jurul său la orice apariție în public. Impresionantă îi este nu numai înzestrarea de actor, dar și capaci-

tatea de a medita la existența semenilor într-un secol în care uneori omul e măreț, alteori e doar o caricatură jalnică. Și dacă eu l-am întrebat insistent despre condiția sa de actor, despre modul cum se reflectă în creațiile sale frământările „trestiei gânditoare“, la rîndul lui el m-a iscodit despre România cu o curiozitate deloc contrafăcută, de parcă de veștile pe care i le aduceam despre noi depindea o realizare importantă din viața sa. Cititorii noștri pot să-și dea seama și singuri, din aceste cuvinte pe care Jon Voight le adresează românilor prin intermediul revistei Flacăra, de generozitatea și bunătatea unui artist profund interesat de tot ce se petrece pe planeta Pământ.

GEORGE ARION ■

„Starea cinematografilei române în două conferințe de presă“

Intervenții cel puțin stranie în destinul cinematografilei ■ Biblioteca „VIZUALĂ“ a României în pericol! ■ T.C. — sau „murdăria ziaristică“ ■ În anul trecut, din bugetul statului nu a fost prevăzut NICI UN LEU pentru cinematografie ■ Se dau dispoziții peste cele ale președintelui țării și parla-

mentului ■ „Cineastii noștri se refugiază în trecut, îndepărtându-se de prezent“ ■ S-ar putea ca un film româncuș premiat la Cannes să nu poată fi văzut decât la... Bogiștanii din Vale ■ Există riscul închiderii cinematografelor.

„Nu apăr o poziție personală, vă rog în acest sens să consultați poziția tuturor regizorilor de film, a cineaștilor în genere, dar — ca director al ARHIVEI DE FILME A ROMÂNIEI, numit pe acest post la 1 sept. 1990 — mă simt obligat și mai ales răspunzător față de destinul acestei instituții. Am invitat, aici și în acest scop, întregul evantai al presei românești...“ — și-a început cuvîntul regizorul Savel Stîpoul, în cadrul conferinței de presă organizate în ziua de 17 iulie a.c., la sediul din strada Fucik

al Direcției Difuzării Filmelor — gazdă extrem de primitoare (AFR-ul neavînd încă un sediu central, corespunzător!).

„Nu avem încă un sediu, astfel încît v-am invitat aici...!“ — și-a început cuvîntul regizorului Dan Pița, subsecretar de stat și președinte al CONSILIULUI NAȚIONAL AL CINEMATOGRAFIEI, deci cu rang de ministru, în exact a doua zi — adică vineri 18 iulie — cu ocazia deschiderii primei conferințe de presă a CNC, organizată de la înființarea acestuia.

Timp de două zile asadar, „o anumită parte a cinematografilei“ — Arhiva de film și Consiliul național — a avut întâlniri cu ziaristii la sediul... DRCDF (gazdă extrem de amabilă, repet!), întrucît SEDIUL CINEMATOGRAFIEI ROMÂNIEI, cel din strada Onești (corp de clădire lipit de cel al fostului CC al PCR) — deși acordat CNC, în cursul anului trecut, de către însuși primul ministru, dl. Petre Roman, cu semnătură — nu a fost eliberat, încă, de Tineretul Liber (fostul UTC)...! Deși, culmea! chiria o plătește... Consiliul

cinematografilei, în continuare! În sfîrșit: ce să ne mai mirăm?! totuși este posibil într-o democrație originală... (să notăm doar amintirea regizoarei Malvina Ursianu, făcută public la cea de-a doua conferință de presă: „Prin anii '50, geamurile sedilului nostru dădeau spre curtea interioară a Securității, coborau oameni din dube, zilnic, cu ochelari dintr-acea negri, la ochi... era ceva cumplit! La început ne-au vopsit geamurile cu alb, să nu mai vedem... apoi ne-au scos cu totul de acolo!“). Dar să revenim:

Fiind vorba de două conferințe de presă, numai aparent distincte — au lipsit numai studiourile „SAHIA“ și „ANIMA-FILM“, precum și baza de producție din Buftea — ultimele instituții fiind însă mai mult decît prezente în cadrul discuțiilor purtate — ne vom rezuma în materialul de față să facem un foarte scurt summum al celor aflate cu acest prilej; menționînd, dintru început, că starea

cinematografilei române nu s-a demonstrat a fi doar „precară“ — ci GRAVĂ, în cel mai deplin înțeles al cuvîntului! Motivul principal fiind criza de fonduri, și nu numai. Deși scopul CNC rămîne a fi, mai ales, promovarea filmului de valoare, Legea finanțării cinematografilei continuă să se aple în fața „de proiect“, iar în anul care a trecut nu a fost prevăzut nici un leu pentru finanțarea cinematografilei. Starea tehnică a bazei de producție din Buftea este jalnică: nu mai există peliculă, chimicale pentru dezvoltat, aparatura este cea de acum 30 de ani (?!) și dl. ... Florescu, consilier economic al CNC, ne-a comunicat că pentru toate aceste materiale, ce nu se pot procura decît din import, s-a obținut de la dl. Eugen Dîjmărescu aprobarea sumei de 3 milioane dolari — dar numai pe hîrtie, întrucît Banca refuză achitarea sumei; riscăm închiderea cinematografelor, pentru că nu mai există peliculă, nu mai avem cu ce face filme!

**ION DRUȚĂ
FRUNZE
DE DOR**

SEMNAL

**Cărți
din Basarabia**

tațiile grafiei cirilice a lucrărilor, de restricțiile și interdicțiile în privința circulației bunurilor și valorilor etc.

Întors dintr-o călătorie de studii prin mai multe Republici sovietice de curind declarate suverane, poposind și la Chișinău mi-am umplut desaga cu cărți și publicații, care reprezintă fiecare în parte un argument valoric al acestei idei de „integrare” în cultura națională.

E timpul și datorită morali să cunoaștem ce s-a realizat mai valoros dincolo de Prut, pentru ca apoi să ne putem pronunța poate chiar asupra unui miracol: în ce condiții au putut să-și păstreze și chiar să-și dezvolte o rețea de instituții și organisme culturaleștiințifice, adevărate laboratoare în care s-au putut crea valori autentice.

Citeva asemenea valori din domeniul cultural-artistic vom menționa cu unele precizări necesare, fiecare reprezentând, după părerea noastră, „o carte de vizită”, susținând cu argumente specifice ideea dorinței, a necesității și oportunității „integrării” în cultura națională a valorilor culturale din Republica Suverană Moldova.

X

● **NICOLAE DABIJA.** *Pe urmele lui Orfeu.* Eseuri (ed. 2). Chișinău, Hyperion, 1990, 352 p.

Pornind de la primele mărturii istorice cu privire la mitul despre trecerea lui Orfeu pe meleagurile actualului teritoriu al Basarabiei, autorul reade în actualitate figurile marilor bărbați ai neamului nostru, Dosoftei, Varlaam, Miron Costin, Grigore Ureche, Dimitrie Cantemir, Gheorghe Asachi, B. P. Hașdeu, I. Creangă, M. Eminescu s.a., punând în lumină vechi file și mărturii privind opera lor întru ctitorie a istoriei, culturii și literaturii naționale. Documentele și datele istorice, colectate din arhivele păstrate la Moscova, Kiev, Harkov, Lvov, dau substanță eseurilor, permițând autorului meditații și divagații lirice cu rezonanță în actualitate în forma unor poeme în proză, agreabile ca lectură și bogate ca informație utilă. Îmbinând cercetarea științifică și lirismul evocator, cele 32 eseuri

ne arată calea întoarsă către izvoarele vieții noastre, către rădăcinile arborelui genealogic de unde pornesc ramurile familiilor noastre și trunchiul comunității spirituale moldovale, dovezi și argumente ale tezaurului culturii naționale, fundamentele prezentului istoric. O carte necesară și plăcută la lectură.

● **ION DRUȚĂ.** *Frunze de dor.* Chișinău, Hyperion, 1990, 144 p.

Apărut în colecția romanelor de dragoste, sub forma unui șir de povestiri, volumul însăși și leagă însemne cu semnificații etice și morale, menite să ne păstreze integritatea sufletului. Dragostea lui Gheorghe pentru Ruxandra este intruchiparea vie a tot ce e frumos și curat în om. Prozatorul Ion Druță nu se dezmințe nici în această carte, ca artist, care și-a cucerit cititorul cărților sale, traduse în multe limbi, pe acest temei acordându-i-se titlul de merit ca membru al Academiei Române.

● **HARALAMBIE CORBU.** *În lumea clasicilor.* Sirteze și interpretări. Chișinău, Literatura artistică, 1989, 606 p.

Volumul cuprinde cele mai semnificative studii de teorie, istorie și critică literară ale academicianului scriitor, o regrupare a contribuțiilor, exprimate într-o carte, care ar trebui să fie accesibilă pe toate teritoriile locuite de români. Remarca este valabilă pentru lucrările valoroase, noi sau reeditate, aparținând celor mai valoroși autori. Citeva titluri par reprezentative pentru aria tematică a volumului: Continuitate, Permanența moștenirii literare. Ce este un clasic, Problema istorismului și cultura artistică, studii monografice despre viața și opera, reevaluată ale unor clasici, — G. Asachi, C. Negruzzi, Al. Russo, V. Alecsandri, M. Kogălniceanu, I. Creangă, B. P. Hașdeu, Al. Mateevici ș.a. Autorul argumentează cu documente interpretarea literaturii ca o constituantă de bază a culturii, ca spiritualitate care se identifică până la urmă cu conștiința de sine a unui popor.

Dr. DUMITRU COPILU

Cursa cu obstacole

Ziare de piatră

Așadar, atacul împotriva culturii scrise continuă. Iar se va scumpi hirtia (52 lei/kg.), măsură samavolnică planuită de agenți economici lipsiți de scrupule, ce va aduce după sine prăbușirea culturii române — dispariția celor mai multe ziare și reviste, destrămarea sistemului editorial. Apelul Uniunii Scriitorilor către conducerea țării, semnat de Mircea Dinescu, nu este citiș de puțin exagerat. Să fim înțeleși! Nu este vorba numai despre noi, scriitorii, și nici despre ziaristii care nu-și mai pot exercita meseria. Paralizarea culturii scrise, stagnarea ei vor afecta întreaga societate. Va fi atins învățământul, iar lipsa de comunicare, colapsul tiparului — audiovizualul nu poate înlocui cultura scrisă — va împiedica funcționarea instituțiilor social-economice și politice lipsite de aportul informației și de regenerarea personalului necesar, frustrat de accesul la izvoarele cunoașterii.

Tristețea ce m-a cuprins n-o pot alunga cu unele idei hazlii și, chiar dacă aș putea s-o fac, zeflemeaua nu poate schimba starea lucrurilor. Dar, poate, absurditatea propunerilor ce urmează îi va pune pe gânduri (de supărare sau de veselie) pe aceia care sînt în măsură să ne scoată din impas, cu atât mai mult cu cit criza se va extinde și va încurca și ștele conducerii pe toate planurile.

Deci, stimăți colegi și cititori, în viitorul apropiat renunțăm la publicații tipărite pe hirtie și vom pune la dispoziția oamenilor însetați de informație **ziare de piatră**. Eventual, putem imprima publicațiile noastre pe foi de plăcintă, pe cremșnituri... Ciocolatele, napolitanele și biscuiții pot fi transformate în purtători de informație plăcute la gust... Industria de tricotate poate deveni înfloritoare publicind pe tricouri reviste umoristice („Bufă Verde”)...

După cum vedeți, posibilitățile nu sînt limitate. Eu aș opta totuși pentru **ziarele de piatră**. Gîndiți-vă! Folosind o marmură colorată putem renunța la cernelurile costisitoare. Marmura de Rușchița, travertinul, bazaltul, ipsosul asigură o gamă largă pentru variantele de publicații. Se creează noi locuri de muncă. Putem deschide urgent școli pentru cioplitori și șlefuitori de piatră. Industria va accepta comenzi pentru mașini de tăiat piatră și îmbrăcăminte de protecție. Și mai este nevoie și de ciocane și dălți. Ziaristii adepți ai limbajului de lemn pot exulta de satisfacție. Se vor exprima într-o limbă de piatră. Desigur, sînt și unele impedimente. Cum vor împacheta navetiștii piinea, ceapa și alte alimente consistente în ziarul de piatră? Ziaristii șomeri și oamenii care n-au locuință și dorm în parcuri vor putea ore să se învelească cu marile noastre cotidiane făcute din piatră? Piatra rece le va ține de cald în nopțile răcoroase de toamnă? Și, pînă cînd își vor face mîna linotipisti-cioplitori, informația utilă despre vizitele de lucru va apărea cu o întîrziere nu de 24 de ore ci — să zicem — trei-patru săptămîni.

Dar, cu toate aceste mici inconveniente, eu optez pentru **ziarele de piatră**. Gîndiți-vă ce avantajos poate fi un ziar intitulat „Bunăstarea poporului” sau „Democrația Originală” care, bine păstrat, poate deveni, la momentul potrivit, lespede funerară pentru bunăstarea și democrația respective. Ziarele de piatră mai au și alte avantaje. Ele nu pot fi aprinse, nu pot fi distruse ușor și ce bucurie vor aduce arheologilor de la sfîrșitul mileniului următor care, în urma săpăturilor, vor descoperi cu uimire că noi, aici, la sfîrșitul mileniului al doilea, am trăit într-o epocă de piatră.

Ce părere aveți, domnilor agenți economici și guvernanti?

BALOGH JÓZSEF

2 august 1991

CIORAN

Silogisme amărâciunii

Sîntem cu toții niște farsori: supraviețuim propriilor probleme. Obligîndu-ne să surîdem rînd pe rînd ideilor celor de care avem nevoie. Mizeria ne degradează scepticismul într-o amărîtă de lafă. Datoria lucidității: să ajungă la o disperare corectă, la o fero-citate olympiană.

Fiecare gînd ar trebui să amintească de ruina unui suris. Fiecare gînditor, la începutul carierei sale, optează fără să vrea, fie pentru dialectică fie pentru sălcite plîngătoare.

Înainte de Revoluție, cinematografia națională aducea statului însemnate beneficii — în ultimii ani însă, nimic din aceste beneficii nu s-au cedat ei, cinematografilor, astfel încît — o dată cu lunile imediat următoare lui Decembrie — s-a creat un cumplit vid de bani. La care se adăugă, repetat, starea sub orice critică a aparatului și lipsa peliculei, chiar și a celei pentru copilele filmelor (s-ar putea ca, de pildă, un film românesc premiat la un festival străin să nu poată rula decît în țară, singura peliculă pe care o mai avem de bine de rău fiind „Orwo” și care nu se mai folosește niciunde în lumea asta!).

Datorită scumpirilor, un film ce se putea realiza în 1989 cu 5 milioane, astăzi costă în jur de 30.000.000; simpla organizare a Festivalului Costinești, anul trecut, a costat CNC circa 200.000 — în acest an, fără 1,5 milioane nici nu poate fi vorba de organizarea lui. Or, — pentru a da un exemplu — lui Dan Pița (care a început în sfîrșit filmările la „HOTEL DE LUX”, film destinat Revoluției), pentru a filma în interiorul Palatului Republicii, i s-a cerut, chiric, 1.500.000 lei!...

Din Buftea, au plecat spre televiziune sute de salariați, au

mai rămas aici circa 1200 oameni de specialitate, există însă pericolul de a-i pierde și pe acestia — nu au cu ce lucra.

Dl. senator Sergiu Nicolaescu, regizor și membru în Comisia de Cultură a Senatului, s-a declarat totuși a fi optimist: s-a promulgat proiectul unei Legi, destinată a salva întreaga cultură națională — deci și cinematografia! — proiect ce va fi supus Parlamentului în următoarele zile. Dar lucrurile se urnesc greu, timpul presează... (riscăm, oare, să „închidem” întreaga cinematografie, așa cum a procedat Bulgaria?).

S-au întreprins încercări de a contracta cu firme străine — nu prea avem însă ce le oferim (cu excepția studioului „ANIMAFILM”, care a inițiat un astfel de contract, dar a fost stopat: se afirmă că s-ar petrece lucruri dubioase la acest studio, atît din punct de vedere financiar, cît și al infiltrării fostei Securități — aceiași d. Florescu).

Referitor la filmele de lung metraj aflate în lucru, sau în faza de proiect: conducerea cinematografilor trebuie să fie mult mai exigentă cu calitatea scenariilor, „alături de noi curge istoria, iar noi mergem mereu înainte — dar cu capul

înapoi!” (Malvina Ursianu), iar regizorul Iulian Mihai a constatat cu amărăciune că „refugiindu-ne în trecut, ne îndepărtăm de prezent”. O simplă înșiruire a scenariilor aflate în lucru, demonstrează cu prisosință aceste puncte de vedere.

Dar cel mai grav aspect ni s-a părut a fi cel semnalat de către Savel Stîpoul: **Arhiva Națională de Film este în mare pericol!** O „NOTĂ” primită din partea Departamentului Informațiilor din Guvernul României (?) și semnată de dl. secretar de stat Caius Traian Dragomir, referindu-se la constituirea regiei autonome de creație și producție cinematografică „CINEROM”, provoacă nu numai panică, dar și haos organizatoric, prin dispozițiile cuprinse și care se bat cap în cap, studioul „SAHIA” urmînd a fi coordonat de către Departamentul Informațiilor (? !), iar „partea de documentare a Arhivei naționale trecînd la Studioul astfel organizat...! Deși directorul „SAHIA”, regizorul Copel Moscu, nu este de acord. Menționăm că în acest sens, televiziunea s-a și grăbit chiar, inițîind un dialog purtat, și dat pe post, între respectivul

secretar de stat și criticul T. Caranfil — „o mîndrie ziaristică!”, caracterizarea domnului Stîpoul.

Avem de a face cu o „rechi-zitionare a unui bun public”: Arhiva este o **instituție națională**, ea reprezintă o veritabilă „Bibliotecă VIZUALĂ a României”, conținînd valori inestimabile. Ea mai face parte și din „FEDERAȚIA INTERNAȚIONALĂ A ARHIVELOR DE FILME”, deci și din UNESCO, două instituții ce au recunoscut meritele deosebite ale arhivei noastre realizate în ultimul an; în plus, Arhiva română a primit statut de „instituție independentă” pe baza Hotărîrii CPUN nr. 80/februarie 1990, deci statutul ei nu poate fi schimbat decît printr-o nouă hotărîre a Parlamentului țării — „în ce stat din lume se mai dau dispoziții peste cele ale președintelui țării sau Parlamentului?”. Se urmăresc, oare, cu totul și cu totul alte scopuri?! (cum ar fi de pildă — în ceea ce privește „SAHIA” — preluarea sediilor din străzile Herăstrău, Molière și Batiștei, de către Departamentul Informațiilor?).

Desființarea Arhivei (căci, practic, asta ar însemna aduce-rea la îndeplinire a respectivei

„note”), ar reprezenta o imensă pierdere, pe plan cultural — dar și istoric — al fondului nostru vizual de documente, acestea nu pot fi păstrate alurea, fără condițiuni climatice specifice, fără o evidență clară a circulației filmelor, fără permanența întocșinării a peliculelor de către specialiști — care nu se formează de la o zi la alta. Măsură survenită pare cu atît mai absurdă, cu atît mai mult cu cît ea apare exact atunci cînd Arhiva noastră de Film abia „se așezase”, cînd fondul ei fusese restabilit — cînd ieșise dintr-un veritabil haos, organizînd o vastă și populară mișcare de cinematecă și studii de specialitate.

... În ultimele minute ale celei de-a doua conferințe de presă, iată și un fapt îndeplinit: Departamentul Informațiilor a „preluat” Studioul „SAHIA”, iar directorul acestuia, Copel Moscu, a fost în-lăturat printr-o „ședință muncitorească”. Regizorul Constantin Văeni — membru în Consiliul de conducere al CNC, și din partea acestuia — ne-a citit textul unui „protest” adresat Parlamentului în cazul în speță.

Rămîne să vă relatăm urmările.

HORIA PĂTRAȘCU

Doriți să corespondenți cu românii din Siberia?

În regiunea Tiumeni, din Siberia, 18 000 de români (moldoveni) și-au declarat ca avar originea etnică pentru statisticile oficiale, dar mai există un mare număr de români care s-au mai înregistrat, la recensăminte, ca „ruși”. Cei care doresc să corespundă cu românii din Siberia, le punem la dispoziție posibilitatea de a intra în legătură cu comunitatea românească, de peste trei mii de suflete, din orașul Surgut. În vara și toamna anului 1990, când i-am vizitat, și-au constituit Asociația moldovenilor din Surgut, în fruntea căreia au ales pe Turcan Larisa a lui Gheorghe, pe Jentimir Victor al lui Toader și pe Perciun Ion al lui Sidor. Această comunitate românească și-a păstrat bine apartenența la neamul românesc, majoritatea zdrobitoare a familiilor fiind constituită din soți români, deci și copiii acesora vorbesc românește. Li rugăm pe toți cei ce le vor scrie să-i înțeleagă. Deși vorbesc românește, nu știu să citească cu alfabet latin, deoarece nu au învățat la școli românești, iar în Siberia învățământul de toate gradele e numai în limba rusă. Cei ce le vor trimite scrisori, să scrie alfabetul nostru latin, iar — dacă pot — alături de litera latină, litera rusă. În felul acesta românii din Siberia se vor obișnui cu alfabetul limbii materne. Pentru început poate ar fi bine să li se scrie în românește, dar cu alfabetul slav, fie și parțial, sau același text cu alfabet latin și cu alfabet slav. Nu există îndoială că în urma stabilirii corespondenței, se vor trimite celor din Surgut invitații, pentru a vizita România. În familiile care îi cheamă, vor beneficia de ospitalitate românească, de masă, casă și multă iubire. Majoritatea scrisorilor e de preferat să se îndrepte spre această comunitate. Scrieți d-lui Perciun Ion Sidor, care va înmăna scrisorile d-voastră, fraților noștri din Surgut. Veți putea expedea mici pachete cu cărți, mai ales pentru copii, cu imagini frumoase, casete cu muzică populară românească, abecedare. Adresa: Perciun Ion al lui Sidor — Orașul Surgut 626400, regiunea Tiumeni, satul Chedrovii, linia 16, blocul 12 a Post restant (adresa se va scrie în rusește). Pentru cititorii interesați, menționăm că unele însemnări din timpul vizitei noastre în Siberia au apărut, sub titlul **Încă vii în imperiul de gheață, în Flacăra Basarabiei**, nr. 1 — ianuarie și nr. 2 februarie, 1991.

Mulți dintre urmașii deportaților, din perioada 1940—1953, în urma căsătoriilor mixte și-au pierdut limba maternă și posibi-

litatea repatrierii, dar nu și conștiința că sînt români. Dar nu numai aceștia, ci și alte categorii de români, purtate de furtunile vieții, pînă în Siberia. Dragi cititori, pentru a vă determina să le scrieți de îndată celor din Surgut, înțărindu-le astfel marșul șansa pe care o au, a supraviețuirii și a unei legitime speranțe de a se repatria, vom reproduce două din scrisorile acelor categorii ce coboară ireversibil pe panta asimilării. Originalul scrisorilor este în limba rusă.

Bună ziua

Din Chemarea către românii din Siberia, apărută în presa de aici, am aflat despre Societatea Culturală București-Chişinău. Am scris la Chişinău, vă scriu și d-voastră. Vreau să mă ocup de studiul limbii române. Precizez că în copilărie n-am știut nici un cuvînt rusesc. În familie am vorbit numai românește. De ce? Pentru că mama mea era româncă. Îmi amintesc că nu vorbeam în limba moldovenească, ci românește. Eu cred că este una și aceeași limbă. Am fost la grădiniță. Am urmat școala la casa de copii. Ființei care s-a ocupat de noi îi spuneam domnișoară. Asta-i tot ce îmi amintesc din copilărie. De născut eu cred că m-am născut cam prin '36-'37. Frațele, mai înainte, prin 1934. Am avut și o soră mai mică. Tatăl meu era rus, dar în familie vorbeam numai în limba română, limbă vorbită la Ismail, în Basarabia. Părinții au fost înmormîntați în acele locuri, în Basarabia. Am o adresă a unei verișoare din Chişinău, dar ea, cu încăpăținare, nu îmi răspunde la scrisori. Nu demult am văzut-o la televizor — este artistă — am privit-o cu mare atenție, am ascultat-o. De atunci nu am mai avut nici o dorință să îi mai scriu. Eu am scris de multe ori la Ciadin Lunghi, cu rugămintea ca rudele mamei să îmi dea de veste, rudele acestea fiind români-moldoveni, dar nu am primit nici un semn. Tăcere... Dumnezeu! Cît sînt de cruzi! Săraca mama mea... Cu siguranță, de aceea, mama mea a plecat atît de devreme din viața aceasta, la ai săi treizeci de ani — așa îmi spune lumea... Era o singuratică. La sfîrșitul războiului, noi am nimerit la casa de copii, apoi m-am măritat după un medic militar. Am crescut trei băieți. Am adresa unui văr care trăiește în Arad, dar nu vreau să-i scriu, deoarece mă gîndesc că la fel nu o să-mi răspundă nici el. O să încerc să trec peste toate. Oare am să pot? Ar fi vreo posibilitate să

primesc vreun manual de metodică — de literatură? Cît aș fi de fericită să mă întîlnesc măcar cu o rudenie. În curînd voi ieși la pensie. Aproape că îmi vine să cred că nu voi mai întîlni niciodată vreun român-moldovean, rudenie de a mea. Măcar să-i văd la față, să le ascult glasul, să aud cite ceva despre mama mea, săraca. Oare cum arăta? Aș vrea să zbor spre înălțimi / Fără briul care mă leagă / Fără aripile care mă dor... Aștept răspunsul d-voastră. Scuze pentru eventualele neliniști pe care vi le aduc. Cu respect, V.A. Novîikaia, profesoară de limba și literatură rusă la școala primară — 03006 Novosibirsk, ulița Kojevnikov 1/1, kvartir 10(18).

Redăm și conținutul integral și al următoarei scrisori:

Salut, mult stimaiilor de la Societatea Culturală București — Chişinău. Vă scrie d-voastră Ana Kirilovna Kolosova. Mult timp am purtat speranța și am căutat căile prin care să ajung să scriu o scrisoare în România, ca să împlinesc astfel testamentul mamei mele și să îmi as-timpăr propria-mi dorință. La început au fost ani în care ne-a fost frică chiar să gîndim despre acest lucru. Dar au trecut

vrejurile acelea. Iată că am citit **Chemarea către românii din Siberia**, apărută în ziarul „Sovetskaja Sibir”. Chemarea președintelui Societății Culturale București Chişinău, Gheorghe Gavrila Copil și de atunci nu m-am mai putut abține să nu scriu. Problema este că mama mea e româncă, pe numele de fată Irimescu Alexandra a lui Grigore. A sosit în Uniunea Sovietică în 1917/1918, cînd soldații Rusiei au fost în România. Și iată că, tatăl meu, ca soldat, s-a întors cu o soție tină, cu o româncă. La început am primit scrisori, dar după aceea au fost interzise și chiar și noi nu am mai spus la nimeni că sîntem copii de româncă. Acum ne amintim foarte puțin, ce am aflat de la mama, despre rudele noastre din România. Dar cit am dorit să le găsesc. Presimt că ele există. Nu știu din ce parte de țară este mama, dar, cu aproximație, se poate afla, pe acolo pe unde au fost soldații ruși. Poate ne ajutați. În familia în care a crescut mama mea trăiau tata și mama vitregă. Mama mamei (bunica) a murit cînd l-a născut pe Alexandru. Mai erau și o soră sau două? Eu nu îmi mai aduc bine aminte. Poate

cineva dintre ei a vorbit copiilor, că sora lui Alexandru, deci mătușa lor, a ajuns în Rusia. Ar fi posibil ca una dintre rudeni să dea un semn de viață. Așadar ar exista, acolo, în țară, fratele și surorile mamei mele și dacă este în puterile d-voastră, ajutați-mă. Vă rog din suflet. Mama mea, atît de mult și-a exprimat dorința să fie căutate rudeniile, în speranța că măcar una dintre ele să-i vină la mormînt. Familia noastră este numeroasă. Sîntem trei frați și două surori. În ceea ce privește limba română, nimeni nu vorbește românește. Să mergem în România sau la Chişinău, nu ne putem închipui că e posibil. Însă, dacă ar fi organizat studiul particular al limbii române, atunci copiii și nepoții noștri ar putea să o învețe. Încă o dată, vă rog ajutați-ne să ne găsim rudeniile. Faceți, vă rugăm, tot ce este în puterea d-voastră. Vă mulțumim anticipat. Adresa mea: 63003, oraș Novosibirsk, ulița Bluhara nr. 48, Kv. 36 — Ana Kirilovna Kolosova (Cei ce vor răspunde acestor românce, sînt rugați să transcrie adresa lor cu litere rusești).

GHEORGHE GAVRILA COPIL

Ceho-Slovacia 1991. Pe aici au trecut trupele sovietice. Imaginea este luată de la baza militară sovietică de la Ralska, nordul Boemiei.

Articolele 10 și 11 stabileau cele două categorii de obligații financiare ale României.

Prima categorie (art. 10) se referea la plățile necesitate de întreținerea trupelor sovietice aflate pe teritoriul român în următoarea formulare: „Guvernul Român trebuie să facă, în mod regulat, în monedă românească, plățile cerute de Înaltul Comandament Aliat (sovietic), pentru îndeplinirea funcțiilor sale...”. Deci obligații financiare neplăfonate. Mai mult decît atît, din anexa la acest articol rezultă că Înaltul Comandament Aliat (sovietic) putea emite monedă tot neplăfonat, în teritoriul românesc, pe care Guvernul Român o va retrage și răscumpăra „în limitele de timp și potrivit condițiilor pe care Înaltul Comandament Aliat (sovietic) le va specifica”, restituind-o fără plată acestuia. Cuantumul acestor obligații financiare neplăfonate era imprevizibil, putîndu-se ridica la sume fantastice.

A doua categorie de obligații financiare și mai grea (art. 11) cuprindea clauza reparațiilor pe care România urma să le plătească Uniunii Sovietice, în compensație pentru pagubele pricinuite de armata română, teritoriului și poporului sovietic, prin acțiunile ei militare și prin ocupație. Cuantumul reparațiilor, care, se sublinia în text, nu acoperea în întregime pierderile men-

ționate, „ci numai în parte”, se ridica totuși la enorma sumă de „300 milioane de dolari ai Statelor Unite, plătită în curs de șase ani, în mărfuri (produse petroliere, cereale, materiale lemnoase, vase maritime și fluviiale, diverse mașini etc.)”.

Această sumă reprezenta numai despăgubirile către

și la timp decît cu prețul unei sărăcirii și unei mizerii, în care poporul român va fi confundat pentru o perioadă de timp greu de precizat.

Delegații români (Vișoianu, Stăicu) au pus în evidență aceste perspective sumbre pentru România, au pus în evidență toți factorii determinanți ai acestei alternative,

te efectuarii plăților, datorilor de stat, penuria generală.

Propuneau deci reducerea substanțială a cifrei reparațiilor, mărirea duratei de plată și renunțarea Înaltului Comandament Sovietic de a emite monedă pe teritoriul României, răscumpărabilă de noi și înapoiată sovieticilor fără plată (anexa C. la art 10).

mică parte din contravalearea pagubelor pricinuite de armata română pe teritoriul sovietic. Este convins că vom putea plăti, în condițiile fixate, suma de 300 milioane de dolari, cu atît mai ușor cu cît nu ni se impune ca plata să se facă numai în aur sau valută — deși știe că Antonescu a acumulat importante cantități de metal prețios în anii războiului — ei și în mărfuri, mașini, vase fluviiale și maritime etc.

Constantin Vișoianu a replicat că și noi sîntem surprinși de faptul că se consideră o ușurare transformarea majorității exporturilor românești, a fabricilor, a flotei comerciale în reparații, și asta timp de șase ani. Se pune deci întrebarea, cînd și cum va putea România să-și vindece rănile provocate de război? Cînd și cum va putea România să-și recapete independența și suveranitatea de care se vorbește în art. 1, dacă după război, starea ei economică, atît de precară în prezent, în loc să se redrezeze treptat, va continua să se degenereze?

Pentru a treia dată, Molotov, în picioare, cu bratul drept ridicat și privindu-ne tăios peste ochelari, ne-a pus usturătoare întrebare:

— „Ce-ați căutat la Stalin-grad?”

Col. ION FOCȘENEANU

Cum a fost semnat armistițiul cu U.R.S.S. (VI)

URSS: despăgubirile către celelalte Națiuni Unite urmau să fie fixate ulterior, probabil la încheierea unui tratat de pace.

Era lesne de înțeles pentru orice specialist și pentru orice om de bună credință, că toate aceste obligații financiare, impuse României prin articolele 10 și 11, raportate la situația economică și financiară în care se găsea atunci țara noastră, la situația economică și financiară în care se va găsi ea după patru ani de război, nu vor putea fi onorate integral

dezvoltînd pe larg și aprofundat, documentînd cu cifre, toate aspectele negative ale situației economice și financiare a României. S-au arătat din nou cauzele scăderii continue a producției agricole și industriale, a exploatarelor miniere și forestiere, dezorganizarea transporturilor, micșorarea catastrofală a exporturilor. Toate acestea, subliniau delegații noștri, se traduceau în plan financiar prin: inflație, epuizarea rezervelor de aur și valută, imposibilită-

Luînd cuvîntul, I. M. Maischi a spus că informațiile și cifrele pe care le deține el, în legătură cu situația financiară a României, diferă foarte mult de cele prezentate de români. Situația este mult mai bună, iar noi am înnegrit-o ca să obținem avantaj în negocieri. Cauza principală care a dus la agravarea situației noastre economice — jaful hitlerist — a dispărut. Este deci surprins că noi cerem micșorarea cuantumului reparațiilor, cînd aceasta nu reprezintă decît o

LEGEA privatizării

TROMBONUL LIBERRRR

Conferință de presă la închiderea reformei economice

Organizată cu ocazia terminării reformei economice în România, conferința de presă a prilejuit primul părinte al reformei, Petre Roman, întâlnirea cu peste opt sute de ziariști de toate naționalitățile și din provincie. Sala de conferințe din sediul Guvernului a devenit astfel neîncăpătoare. Dacă adăugăm și sabotajul organizat de ziariștii maghiari și americani, care punându-și în prize aparatele lor sofisticate și blestamate de filmat au ars instalația electrică a clădirii, înțelegem de ce organizatorii au propus desfășurarea conferinței la Palatul Cotroceni. Dar propunerea nu a fost aprobată din motive pe care nu le cunoaștem (și nici nu ne interesează) așa încât, dl. prim-ministru s-a întâlnit cu cei peste opt sute de ziariști de toate naționalitățile și din provincie pe stadionul Giulești. S-au pus întrebări în următoarele limbi: franceză, engleză, rusă, spaniolă, suedeză (o ziaristă blondă, foarte simpatică, a insistat!). S-au băut trei sute litri apă minerală, 70 kg de cafea și s-au fumat 532 821 țigări cu filtru. Din cauza orei la care s-a închis ediția revistei noastre, vom reproduce pe scurt o suită de întrebări incomode din cele peste trei mii șapte sute treizeci și trei adresate premie-

rii român. Domnia sa a răspuns (cum era de așteptat!) la toate.

Azi: — Domnule prim-ministru, vă rugăm să primiți toate mulțumirile colectivului nostru redacțional pentru inițiativa dv. strălucită de a ne mări salariile și pensiile. În acest context, aș dori să vă întreb: nu-i așa că reforma abia încheiată va da roade?

P.R.: — Da! Este o întrebare substanțială și mă bucur să răspund pozitiv.

Cuvintul: — Domnule prim-ministru, când va dați demisia?

P.R.: — Domnilor, nu v-a intrat în cap, că eu nu mă clintesc din loc?

Expres: — Când dați înapoi casa din Gogol, nr. 2?

P.R.: — Eu am făcut. Revoluția, merit o casă! N-am stat ea altii, prin străinătate!

Socialistul: — Mult stimat, domnule prim-ministru, organizația de bază și de partid din Sector 3 București vă roagă cu respect să ne indicați calea luminoasă spre privatizarea tribunei noastre de idei și spirit. E posibil ca revista noastră să vă implementeze modelul?

P.R.: — Se întrevăd numeroase posibilități de colaborare, important este ca agentul economic să suport implementarea.

România Liberă: — Când dl. Ion Iliescu va acorda dlui Băcanu un interviu televizat la o oră de maximă audiență?

P.R.: — Nu știu, nu cunosc acest nume.

Expres Magazin: — Ce vă mai face dl. Birlădeanu?

P.R.: — Am primit de la dînsul o ilustrată din Olănești. Și-a deschis o consignatie, dovedind deci, că și pe acele meleaguri au înmugurit simburii reformei.

Europa: — Reforma economică va încuraja pe evrei?

P.R.: — Sigur, în Israel, standardul de viață e foarte ridicat.

Emanuel Valeriu (T.V.R.): — Dl. Silviu Brucan spunea despre guvernul dv., că are ceva în cap, să-l lăsam să-și vadă de treabă. Iată că acum s-a văzut. V-aș întreba, cit din ce vedem astăzi a fost în capul dumneavoastră?

P.R.: — Sint un om politic, fără-ndoială, nu se vede?

România Mare: — Vă repropun, domnule prim-ministru, absența din reformă a unei legi care să nu le dea voie bozgorilor să se privatizeze. Hunii astia să se privatizeze în hoarda lor, minca-le-aș gîtuțu lor cu tot cu Ciociolina!

P.R.: — Noi am luat măsuri și atitudine și am protestat energetic.

Un ziar maghiar cu nume imbricligat: — Este adevărat că la începutul reformei, Ciociolina v-a propus un... numai să renunțați la aplicarea reformei?

P.R.: — Imi pare rău, dar poziția propusă nu are aplicabilitate în practică, este fantastă, nerealizabilă.

Libertatea: — De ce nu l-ați lăsat pe dl. senator Birlădeanu să vă dea o mină de ajutor? Avea experiența anilor '50.

P.R.: — Am mai spus dl. Birlădeanu mi-a trimis o ilustrată.

U.S.A. Today: — Guvernul american v-a avansat un schimb: vă dă clauza, îl dați pe Adrian Severin. De ce ezitați?

P.R.: — Are gripă japoneză, săracul!

Zig-Zag: — Cite kilograme a slăbit în perioada reformei dna. Mioara Roman.

P.R.: — Vom analiza într-o comisie mixtă guvern-sindicate.

Cațavencu: — Dacă ne dați voie să vă spunem bancul cu bagatul și scosul, vă spunem cine vă ia locul!

Restul de întrebări și răspunsuri vor fi publicate în Monitorul Oficial.

A consemnat
PETRE BARBU

P.S.

Din surse prost informate, aflăm că dl. Petre Roman a fost imprumutat la ruși pentru un cîcinai. În curînd vom publica un interviu al președintelui Iliescu despre modelul Roman.

Efectele „Legii privatizării” vor fi resimțite imediat, de o mulțime de oameni. Primul ministru va avea și el, în sfîrșit, posibilitatea să-și acorde o vacanță, timp în care-și va îndeplini o veche dorință: va citi câteva manuale de economie (ncăpărat „Free market” — curs scurt de Sașa Bardenco) cu dorința vie de a înțelege măcar o parte din termenii pe care-i utilizează zilnic de la lovitura de partid și de stat încoace. Populația va trăi emoțiile unor serii de căderi ale prețurilor. Corelate cu o semnificativă creștere a salariilor. Vor crește masiv salariile parlamentarilor, inclusiv ale opoziției — care încă odată a dovedit că în momente de răscrucă știe să stea bărbătește deoparte.

Produsele din carne — dar nu mai mult cu șapte sute la sută — și se vor ieftini conștiințele. Dacă înainte de 1939 prețul mediu al vinzării de neam era un casetofon și o sticlă de whisky, la finele lui 1991 el va scădea la o napolitană turcească. Ca urmare a stabilizării puterii de cumpărare a leului, cursul de vinzare cu bucată a întreprinderilor industriale mari va fi următorul: Combinatul de la Galați — 17 \$ 50 c., Casa Poporului — 70 \$ și un kg de lămii, Combinatul poligrafic „Presa liberă” — 5 miliarde de ruble, Uzinele „Paur” — un vagon gumă de mestecot (livrabilă în vagoane de Arad — 25 forinți bucata), Parlamentul României — un borcan cu „Ness”, o pungă

LEGEA SALVĂRII NAȚIONALE

te. Prima scădere a prețurilor se va înregistra la lucrările de reamenajare continuă a vilelor din cartierul „Primăverii”. Pe lângă aripile vestede ale formațiunilor istorice, vor primi repartiții în zonă aripile lacome. Și, ca o înununare a originalității democrației românești, viguroasa opoziție oficială. Constituie ca grupări de centru-sus și stingă-dreapta, fostele U.N.C.A.P. — U.G.S.R. — A.R.L.U.S. — A.G.V.S.A.P. vor constitui așa-numita „rezervă de cadre” a F.S.N.-ului. Rotirea cadrelor, pe lângă faptul că va asigura o veșnică primenire a guvernului, astfel încît nici măcar președintele nu va mai ști cui să dea indicații, va ascuti spiritul competitiv al tuturor locatarilor de partid și nomenclatură. O consecință oarecum neplăcută va fi aceea că nici miniștrii nu vor ști cine e președinte.

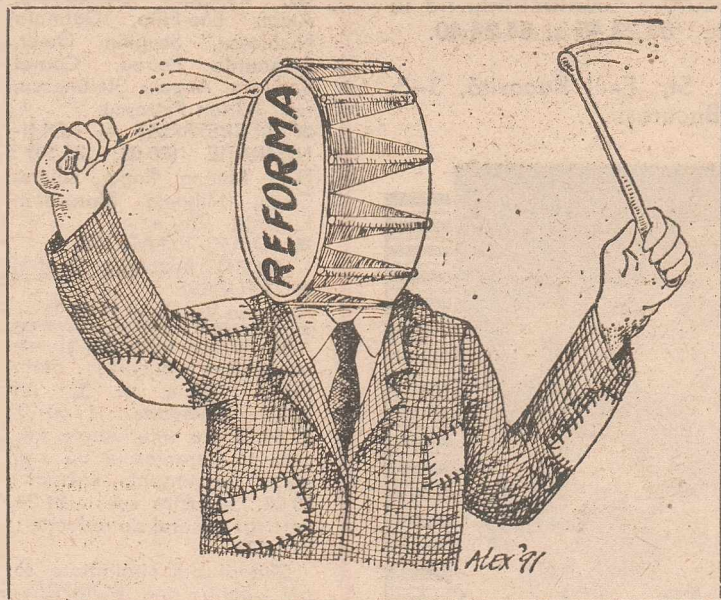
Prin ode succesive, Rodica Beclean va corecta parțial această delicată contradicție neantagonistă. Departamentul de ode în proză al Televiziunii își va rotunji sensibil bugetul. Domnul Hamza își va putea da la strîmțat furoul, pe care cu atita eleganță ni-l oferă sub cămașa-i transparentă, ori, și mai bine, își va cumpăra unul nou. Doamna Neagu va putea apela la serviciile unei case de mode pentru daltoniști, iar doamna Felicia se va instituționaliza pe post cu sarcina de a anunța, în zori, deschiderea programului, și la miezul nopții, închiderea programului.

Datorită politicii înțelepte de centrifugare a compromisurilor și de compromitere a centrifugărilor, va crește întrucîtva pre-

„Vegeta”, un kilogram debrinză de soia cu adaos de salam, o sticlă cu „Borviz” imbuteliat în Spania, plus ceva măruntiș. Prețurile întreprinderilor medii și mici unde se implementează capital străin variază, prioritate avînd Albania și Costa Rica. Cresc prețurile la roșii, pline și cartofi, dar numai pînă la cîstigarea și a celorlalte pariuri: cu presa, cu alegătorii și cu pensionarii. Dru-mul românesc spre economia de piață — stabilit de un grup de experți din Londra, New York și Ierusalim și avizat la Moscova — trece prin economia de troc și cea de bazar, ocolește parțial economia de la-găr și ajunge la o concluzie în anul 2115, odată cu instaurarea primului guvern de orientare liberală Ilie-Verdet.

Prețurile pentru săptămînile de viscol din iarna lui '91-'92, vor beneficia de un control riguros al statului, reprezentat integral de generalul Stănculescu. Pentru orientarea dvs. și pentru o eventuală planificare a tranzacțiilor — dat fiind că pînă în toamnă toți cetățenii vor avea pașapoarte și vor deveni acționari — oferim, din surse pe care nu le putem dezvălui, prețurile la principalele produse: 1 kg pictoare de porc — 1 kg acțiuni, 1 kg brînză — 1 kg haine vechi, 1 kg coniac „Napoleon” fabricat în Polonia — 100 gr. spirt medicinal, o acțiune — 2 lei vechi (din anii 1939-40), un ou — un bou, un apartament — un copil blond, o conservă de orice fel — o tonă de rulmenți. Ș.a.m.d.

TUDOR OCTAVIAN

„Varianta Vadim”

Noi, V.C. Tudor, robu' lui Dumnezeu și, cu voia Lui, președinte al Partidului **România Mare** (urmaș domn al unui alt memorabil V. Tudor, alt falnic promotor al deșteptării naționale a românilor în propria lor vatră, care, din păcate, a fost, pentru un timp, colaboraționist al Eteriei, vindut deci străinilor), văzînd noi acești trepăduci neînstare să boteze sfînta lege a privatizării, enunțăm că sintem cei mai autorizați și mai dînzii știutori ai cestuunii în cauză, pe care o vom desfășura în onorabila noastră publicațiune, „VOCEA PATRIOTULUI NAȚIONALE”.

Adică: cîtea cum, stimați palavragii fără talent, ieșiți ca minătările după ploile cu bul-

buci, deveniți peste noapte din foste oi negre direct (și curat) măgari, să nu fiți capabile, stimate bărbi de pislă, să concepeți nici măcar o brumă de proiect de privatizare — și s-o stergeți pe neveste din sala de tratative, ca furii cu slănină din pod? Drept care, noi (adică io), viitor președinte al României Mari (primul președinte al acestei patrii!), propunem următorul proiect total și absolut de privatizare, care să pună pe baze noi întreaga economie a țării:

1. Ungurii să primească pămînt în Insula Șerpilor și Adakaleh.

2. Bisericile (toate!) din Ardeal să fie privatizate pe acțiuni: 30 la sută catolici, iar res-

tu', ortodocși! Totul pînă la Ardeal, să fie clar!

3. Cioclii de la aceste fișe clinice ale Institutului de Geriatrie care sint „România Liberă”, „Dreptatea”, „Cațavencu”, „Expres”, „Scînteia Tineretului” și, mai nou, „Flacăra”, să se transforme în societăți pe acțiuni mortuare și pompe funebre. Să fie lîmpede: țara întreagă își îndreaptă speranțele către „România Mare”!

4. Păduchieria de la **România Liberă**, netrecută încă prin Baia Armenească, să primească pămînt la Berevoești!

5. La sediul din Calea Victoriei al publicațiunii noastre, se va înființa Ministerul Ocrotirii Sociale și al Sănătății Publice, unde sint chemați toți oamenii nevoiași „de bine”, de „și mai bine”, și de „ca înainte”, și mai rău decît atît, cu condiția să nu fie membri ai Alianței Civice. Nu degeaba a închinat

un mare poet al melesgurilor românești (contemporan cu noi) săracilor nemuritoare următoare versuri: „Ajută-i, Doamne, pe bătrîni!”. Tuturor acestor nenorociți ai soartei li se va dărui palatul de vară al fostelor odrasle și muieri regesti de la Balciul! Și întreg Cadrihaterul!

6. Adevărații dizidenți, ca d-nul Eugeniu B., subsemnatul și alții — că nici nu prea au mai fost alții — să primească decorația excepțională PETRU RAREȘ CUM LAUDAE, înființată în mod special pentru dinșii.

7. Fosta și așa-zisa „zonă liberă de neocomunism”, unde-și dădeau „show-uri” „purii” din această regiune plină de gu-noale din București, să devină societate pe acțiuni (prompte) ale Poliției. Fiecărui cetățean-polițist (și voluntarilor care vor să participe la această ac-

țiune de defrișare) să-i revină cîte doi metri pătrați în posesie.

8. Televiziunea, care, după cum am afirmat cu o săptămînă în urmă, este monopolul unor rîrîți, fonfăiți și peltici și, mai ales, a lui Cap-de-Cauciuc cu ochelari de la „Amicii Orbilor”, să devină imediat S.R.I., adică societate, cu răspunderi imitate (după modelul vechii televiziuni). Asta, ca să fie a boborului!

În încheiere, oferim celor interesați, acțiuni gratuite la foto-arhiva „România Mare”, pe care niste oameni de încredere ai fostului regim — ne-au donat-o. La licitație pot participa membrii partidelor noastre și ai altor partide de opoziție. Că, băgați bine de seamă, noi sintem Opoziția, fraților. Și mai mult decît atît!

MIHAIL GALATANU

